portal obert

del Seminari de Barcelona

ANY XIX NÚM. 74 JUNY DE 2002 SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

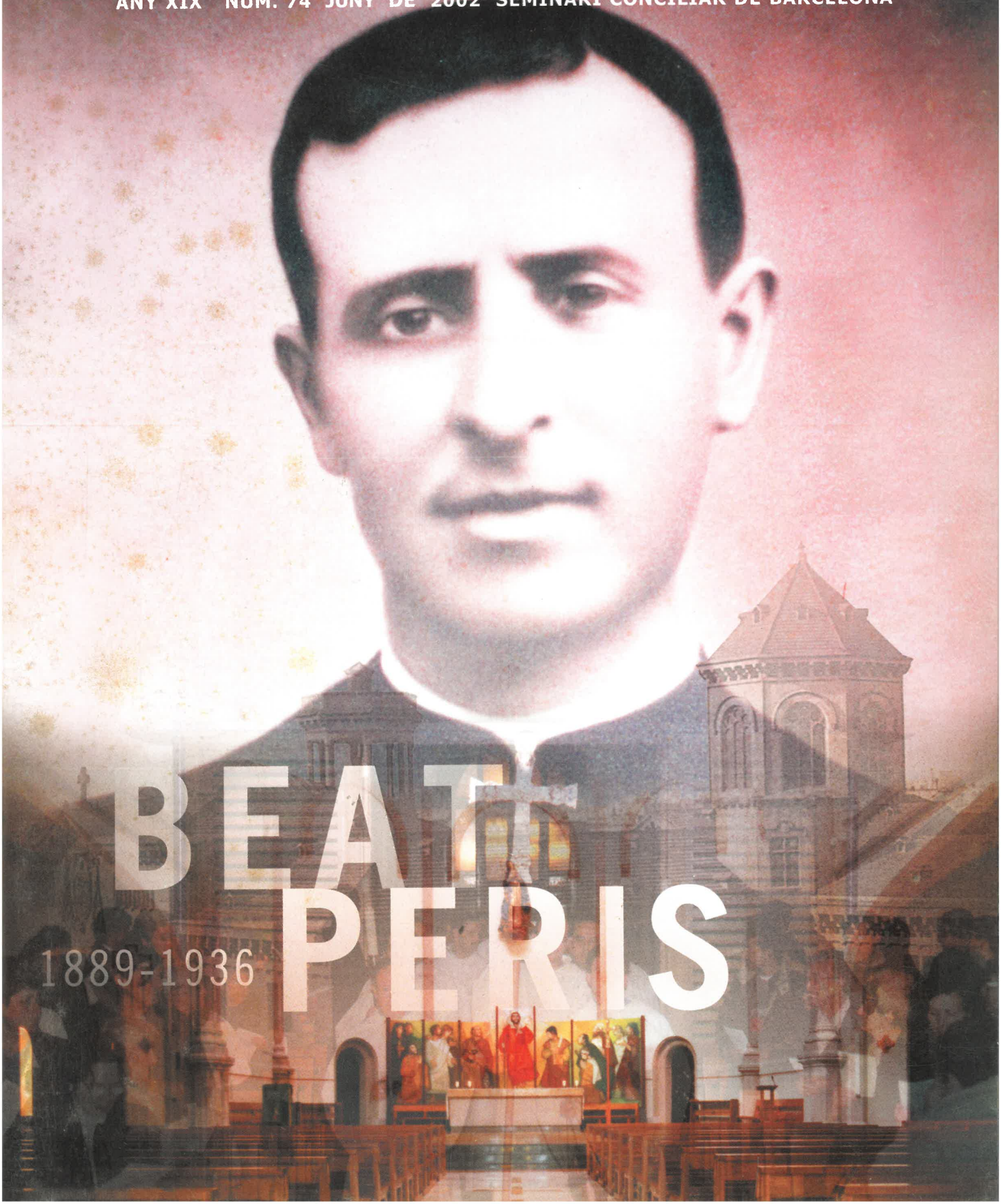

BEAT PERIS

1889-1936

CONTINGUT

3 Editorial
- *Amb alegria i esperança*

4 Crònica

8 Exercicis espirituals
- *El Miracle*
- *Prats de Cerdanya*

12 Setmana Santa a la Catedral

14 Jornada de portes obertes

16 Vetlla per les vocacions

18 Activitats de Sant Josep

19 Trobada de seminaristes
- *Anada a Tortosa*

20 Jornades de formació
- *Mons. Pere Tena*
- *Pare Abat Josep Maria Soler*

24 Admissió a l'Orde
- *Un propòsit llargament madurat*

26 Lectorat
- *Hem estat instituïts lectors*

28 Ordenacions diaconals
- *Ell ens ha estimat primer*

30 Ordenacions presbiterals
- *Cinc nous preveres!*

32 Seminari Menor

33 Centenari
- *Lletra, pedra i servei*

36 Entrevista a Mons. Daumal
- *Un testimoni llargament viscut*

38 Cap de setmana a...
- *Sant Vicenç dels Horts*

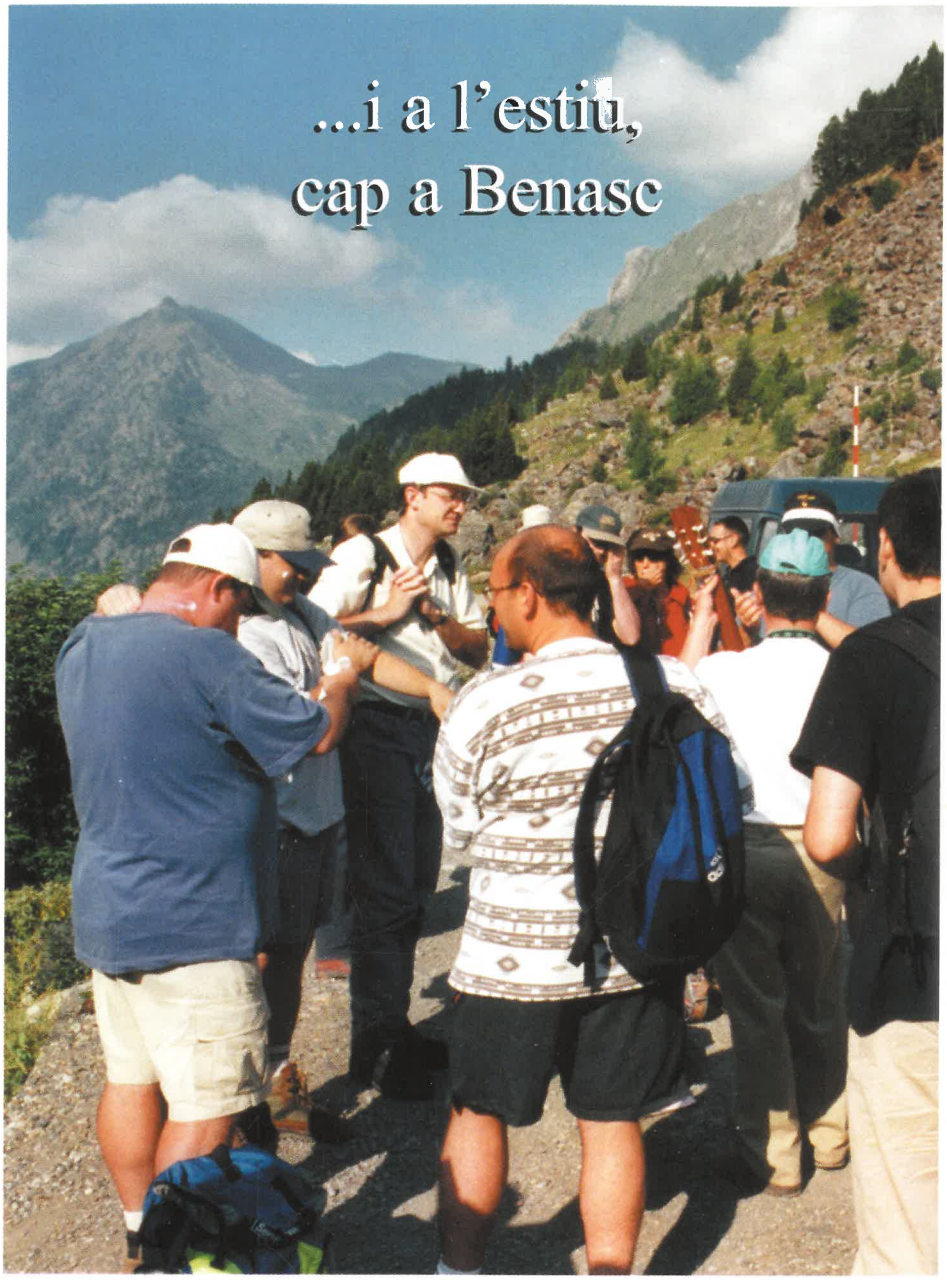

PORTAL OBERT

Juny de 2002. Num. 74

Director:
Mn. Manuel Coronado Portillo

Consell de redacció:
Carles Muñiz Pérez
Xavier Blanco Castro
Simó-Pere Osorio López
Bruno Bérchez Cagigal
Artur Boardman Iranzo

Fotografia
Sergi Notó Ruiz

Maquetació
Bruno Bérchez Cagigal

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
c/ Diputació, 231
08007 BARCELONA
Tel.: 93 454 16 00 - Fax: 93 454 90 12
http://www.arquebisbatbcn.es/arquebis/seminari/mksemina.htm

Correu electrònic:
seminari.bcn@teleline.es

Impressió
Gràfiques Ossó, S.L.. T. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86

AMB ALEGRIA I ESPERANÇA

Posem a les vostres mans el darrer número d'aquest curs de la revista del Seminari, tot donant gràcies a Déu per tots els esdeveniments que hem viscut al llarg d'aquest curs que s'acaba. Amb una mirada de fe, tot ens ha servit per créixer en l'amor a Déu i als germans. Hem fet camí plegats tota la nostra comunitat educativa i ens hem ajudat mútuament a saber descobrir en la convivència diària tot allò que ens uneix, valorar les diferències com a do de l'Esperit i aprofundir en la fraternitat sacramental que un dia ens unirà a tots en el mateix presbiteri.

Per això acabem el curs amb alegria i esperança. Mirada agraïda a una etapa que acaba (curs 2001-2002) i esperança per a la nova etapa d'aprenentatge a través de les diferents realitats pastorals de l'estiu que tenim al davant. L'important és continuar fent camí oberts constantment a l'acció de Déu en nosaltres.

En aquestes pàgines anireu trobant la nostra vida de cada dia. Celebracions, actes culturals, estudi, companys que van donant passos cap al ministeri presbiteral... Acolliu-les com el que pretenen ser: un humil mitjà de comunicació amb tot el nostre estimat presbiteri i tots els amics del Seminari. Però per sobre de tot, mireu el rerafons que és el de unes vides, les dels nostres seminaristes, que amb generositat volen entregar-se al servei de l'Església.

Mirant el futur amb esperança subratllo alguns aspectes. Quan escric aquestes línies uns quants joves ja han trucat a les portes del Seminari per demanar la seva entrada; això és un signe esperançador i hem d'esperar que el nombre d'aspirants vagi augmentant.

Els seminaristes de cinquè curs es preparen per començar l'Etapa Pastoral vivint i continuant la seva formació a les parròquies.

També vam viure amb il·lusió l'acte de començament de les obres de remodelació de la tanca i jardins del Seminari el passat dia 25 de maig que va presidir el nostre Cardenal Arquebisbe Mons. Ricard M. Carles. Que el Senyor ens concedeixi que de la mateixa manera que millorem el nostre entorn físic, sigui aquest un signe del nostre desig de millorar constantment el nostre interior.

I també, a petició del nostre Cardenal a la Sagrada Congregació del Culte i Sagraments, i d'acord amb la Germandat d'Operaris Diocesans, la celebració, com a festa litúrgica a partir d'enguany, del Beat Josep M. Peris el dia 6 de juny, dia de la seva ordenació sacerdotal. "Sacerdot, i res més que sacerdot" era el seu lema. Un testimoni en el procés de beatificació va dir: "En Mn. Peris resplendiren el seu esperit de fe i el seu gran amor a Déu i als seminaristes. Tot ho subordinava a la seva missió sobrenatural. Era humil i senzill, molt prudent i de gran fortalesa d'esperit. Era també extremadament piadós. I molt entusiasta del sacerdoci. Veiem amb molta edificació que tot el que ell predicava, ho vivia i ho practicava a la perfecció. La seva vida era una actuació constant de totes les virtuts". El seu amor a l'Eucaristia anava acompanyat del seu gran amor a l'Església i a la Mare de Déu.

I acabem el curs amb el goig de l'ordenació presbiteral de cinc diaques, un do per a la nostra diòcesi.

El Seminari "cor de la diòcesi" va conreant amb l'ajuda de Déu i la vostra pregària i suport les "llavors d'esperança" que són les vocacions que tenim.

Invocant la protecció de la Mare de Déu de Montalegre, la de Sant Josep i del Beat Josep M. Peris, a tots gràcies i un bon estiu.

Mn. Francesc Prieto
Rector del Seminari Conciliar

CRÒNICA

FEBRER

- El diumenge 17, tot el Seminari féu el recés del mes de febrer. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor el feren a la Casa d'Exercicis "La Immaculada" de Tiana. La comunitat de St. Josep Oriol tingué el recés a Begues.

Moment del Viacrucis

- El dimecres 20, i com és habitual cada any, ens visità un missioner del I.E.M.E que ens explicà la seva experiència com a missioner a Perú; en concret uns 18 anys a la zona costanera i 10 a la zona de l'Altiplà, inclosa La Paz, capital del país. El missioner, Juan Febrero, prevere diocesà de Zamora ens convidà no només a fer alguna experiència missionera fora del nostre país, sinó a exercir el nostre sacerdoci futur des de la perspectiva missionera que Joan Pau II demana per a la nova evangelització.

- El dimarts 26 a les 19:30 vam celebrar el Sagrament de la Reconciliació per a preparar-nos de manera més intensa a la Pasqua del Senyor.

- El dijous 28, vam assistir a l'Escola de Pregària de Joves, a la Catedral de Barcelona a les 20h.

MARÇ

- El dimarts dia 5, i en una Eucaristia presidida pel Bisbe Pere Tena, s'admeté als Ordes Sagrats a aquests companys nostres: Artur Boardman, Joan Díaz, Josep Mª Llorca, Carles Muñiz, Daniel Palau, Jordi Redondo i Joaquim Vidal. Des d'aquí els felicitem i esperem que molt aviat siguin ordenats de diaques al servei de l'Església de Barcelona.

- El dimecres dia 6, a les 22h. tinguérem la pregària del Via Crucis; fou preparada amb la col·laboració de tots els seminaristes i transcorregué en un clima de profunda pregària a partir del camí que féu Nostre Senyor Jesucrist fins al Gòlgota.

- I finalment arribà el tant esperat i treballat cap de setmana previ a la solemnitat de St. Josep, patró del Seminari. El dissabte 16 i per tercer any consecutiu s'esdevingué la Jornada de Portes Obertes, amb diversos actes, com l'Audiovisual sobre la vida al Seminari, la Mostra d'Art dels seminaristes (dibuixos, quadres, litografies, etc.), les visites guiades per a joves i adults, i la Gimcana Infantil centrada en el lema per enguany del Dia del Seminari: "Les vocacions, llavors d'esperança".

El nombre de visitants que accedí al Seminari (infants, joves i adults) fou sensiblement superior al d'anys anteriors, i per tant s'està aconseguint que el Seminari, el cor de la diòcesi, sigui conegut i estimat per molts fidels barcelonins.

Inauguració de les obres de remodelació d

Els tres nous diaques ordenats el dia 17 de març

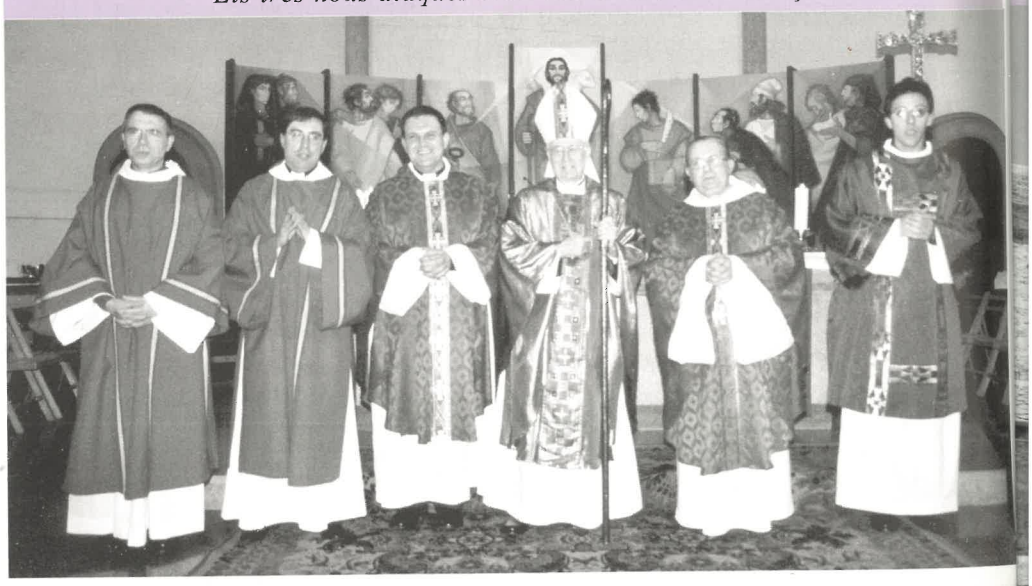

La jornada del dissabte acabà com és ja tradició amb la Vetlla de Pregària per les Vocacions Sacerdotals, presidida per Mn. Prieto, Rector del Seminari, que constà de la celebració eucarística i d'una hora de pregària davant del Santíssim, amb lectures bíbliques, i testimonis vocacionals de tres companys nostres que serien ordenats de diaques a l'endemà: en Joan Díaz, en Josep Mª Llorca i l'Antoni Matons.

- A l'endemà, diumenge 17, el Cardenal-Arquebisbe de Barcelona Mons. Carles, ordenà de diaques als tres companys anteriorment citats a la Capella del Seminari. Fou una gran festa pel Seminari, i per tota la diòcesi, que des d'aquest moment comptava amb tres nous diaques al servei del Poble de Déu que és a Barcelona. Una celebració joiosa que comptà amb una gran afluència tant de preveres com de fidels que coneixen els ordenats.

de la tanca i jardins del Seminari

Sortida del curs Introductori

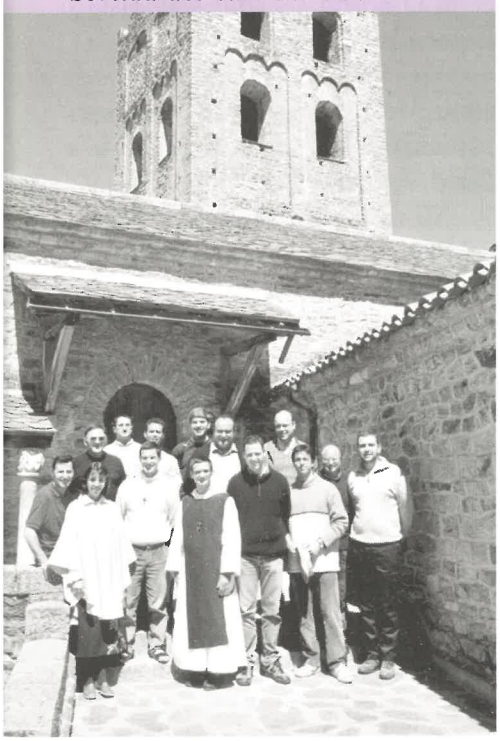

- El dimarts 19, Solemnitat de St. Josep, tot i haver de complir amb les nostres activitats acadèmiques, fou un dia festiu on es feren activitats esportives (el torneig de futbol sala, guanyat una altra vegada més per la comunitat del Sagrat Cor) i culturals (com la visita a la Sala Mercè del Museu d'Història de la Ciutat, per veure l'exposició titulada "Gaudí i Verdaguer").

El dia acabà amb la celebració eucarística presidida per Mn. Prieto, Rector del Seminari, i a continuació un sopar festiu en que es lliuraren els trofeus del torneig de futbol sala.

- I el dijous dia 21, i fins el Dimecres Sant dia 27 vam fer els Exercicis Espirituals d'aquest curs, que com sempre són un temps privilegiat per posar la teva vida davant del Senyor i en fer-los en aquesta època, un temps preciós per preparar-te per les celebracions del Tríduum Pasqual.

Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor, tingueren com a predicador el pare benedictí del monestir de Montserrat, Cebrià Pifarré. Fou a la Casa d'Espiritualitat del Miracle (Miracle-Solsona).

Moment de la trobada de seminaristes de Catalunya

La comunitat de St. Josep Oriol tingué de predicador al P. Josep Aldazábal, salesià i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Fou a la Casa d'exercicis "La Immaculada" de Prats de Cerdanya.

- En tornar a Barcelona, els seminaristes de la comunitat de St. Josep Oriol anirien a celebrar el Tríduum Pasqual a la S. E. Catedral de Barcelona. La resta de seminaristes anaren a celebrar aquests dies sants a les parròquies on col·laboren habitualment.

I a continuació, per celebrar la Pasqua, una setmana de vacances, on cadascú va poder fer diferents activitats com descansar, estar uns dies amb la família, i veure la vida parroquial fora del cap de setmana.

ABRIL

- El dilluns 8 tornàvem a la vida acadèmica i al Seminari. I el diumenge d'aquella mateixa setmana, un grup de gairebé una trentena de persones entre seminaristes i formadors anàrem a veure "La Passió d'Olesa de Montserrat" convidats pel Patronat del Teatre de la Passió i pel rector de la parròquia Mn. Esteve Fernández; una obra de religiositat popular feta amb fe i amb moderns mitjans tècnics. Acabada la representació forem convidats per Mn. Esteve, a un dinar de germanor. Donem les gràcies al Patronat de La Passió i molt especialment a Mn. Esteve.

- El diumenge 21 vam fer el recés corresponent al mes d'Abril. Les comunitats de St. Josep de la Muntanya i el Sagrat Cor anaren a la Casa Noviciat de les caputxines de la Mare del Diví Pastor a Pallejà, i la comunitat de St. Josep Oriol a la Casa d'Espiritualitat de "La Immaculada" de Tiana.

- El dia 23 celebràrem St. Jordi, patró secundari de Catalunya, i evidentment hi hagueren les postres tradicionals de St. Jordi, així com la tra-

RECTORAT

CRÒNICA

11 març: Predicació del recés quaresmal als preveres i diaques de l'Arxiprestat de Gràcia.

10 d'abril: Visita al Monestir de la Visitació de Santa Maria de Monges Saleses.

20 d'abril: Eucaristia d'obertura del centenari del Santuari de Sant Josep de la Muntanya.

26 d'abril: Vetlla de Santa Maria de Montserrat amb els seminaristes.

1 de maig: Amb els superiors i seminaristes, participació en la trobada de seminaristes de Catalunya a Tortosa.

8 de maig: Participació en la reunió de l'Arxiprestat de la Sagrada Família amb els preveres i diaques.

15 de maig: Festa parroquial de Sant Isidre

23 de maig: Assistència a la signatura del conveni de col·laboració entre l'Institut Internacional d'Estudis Borgians, l'Archivio Segreto Vaticano i la Fundació Winterthur, a la capella de Santa Àgata.

24 de maig: Reunió amb els Seminaris de Catalunya i les Illes.

25 de maig: Acte d'inici de les obres de remodelació de la tanca i jardins del Seminari.

2 de juny: Participació amb els formadors i seminaristes a la processó del Corpus de la Catedral.

AGENDA

27-30 de juny: Amb la comunitat de Sant Josep Oriol, pelegrinatge a Lourdes.

3-6 de juliol: Reunions de l'equip de formadors per programar el curs 2002-2003

22-26 de juliol: Amb el Sr. Cardenal, formadors i seminaristes, convivència a Benasc.

dicional passejada per les Rambles per veure l'ambient d'aquest dia.

- El dijous 25, festa de St. Marc, a les 20h. a la Catedral de Barcelona vam assistir a l'Escola de Pregària.

- El divendres 26, avantsala del dia de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, la comunitat de St. Josep Oriol pujà al monestir de Montserrat i assistí a la Vetlla de Pregària de Montserrat.

Festa de comiat dels companys de 5è

MAIG

- El dimecres dia 1, festa de St. Josep Obrer, va ser el dia escollit per a la Trobada de Seminaristes de Catalunya, que en coincidir amb el 50è aniversari de la construcció del nou edifici del Seminari de Tortosa, es va celebrar a la capital de les Terres de l'Ebre.

Aquesta trobada permet lligar llaços d'unió entre el futur presbiteri de les diòcesis catalanes.

- El dimarts dia 7, el Sr. Cardenal-Aquebisbe de Barcelona Ricard Mª Carles instituí de Lectors aquests companys nostres: Àlex Galán, Miquel Àngel Guitián, Joan Obach i Simó Pere Osorio. Tots ells són ja per a l'Església de Barcelona , servidors de la Paraula de Déu, la qual ha de ser, norma per a la nostra vida. A tots cinc, moltes felicitats!!!

- El dimecres 8 a les 22h. vam tenir la visita de Mn. Gaspar Mora, cap del departament de Moral de la Facultat de Teologia de Catalunya. Les comunitats del Sagrat Cor i de St. Josep de la Muntanya tinguérem l'ocasió d'escoltar-li una breu, però interessant reflexió sobre diferents dimensions del celibat evangèlic i com és un signe que interpel·la i desconcerta la nostra societat hedonista i materialista.

- I el Diumenge de Pentecosta, 19 de Maig, molts seminaristes vam participar a l'Aplec de l'Esperit a la Seu d'Urgell.

El marc incomparable del Parc del Segre fou el lloc escollit per a albergar els 5.500 joves que des de les Illes i la resta de Catalunya van anar arribant de 9 a 2/4 d'11h. del matí a La Seu. Un cop allí, un Cercavila els conduí fins el Parc del Segre i després del parlaments inicials de l'Alcalde de la Seu, del Ministre d'Afers Exteriors d'Andorra, del President de la Generalitat, i del Bisbe de la Seu Mons. Joan Martí Alanís, els participants es dividiren en dos grups per participar en les diferents dinàmiques preparades.

El lema-cançò de l'Aplec (Néixer D9) fou el "leit-motive" de tota la jornada, i així vam arribar a l'Eucaristia, presidida pels Bisbes de la Tarraconense, els quals ens van exhortar a no defallir en el camí, a seguir Jesús incondicionalment i a ferlo conèixer a tots aquells que ens envolten en la seva vida diària.

AGENDA

JUNY

- Aquest mes de Juny, darrer del curs al Seminari, el dedicarem als exàmens finals, i a preparar les activitats estiuenques dels seminaristes, a saber: colònies, casals d'estiu, voluntariat, cursets etc.

- Quan llegireu aquesta agenda, si Déu vol, l'Església de Barcelona comptarà amb **cinc nous preveres** al seu servei. Seran **Mn. Manuel Amado, Mn. Francesc Jordana, Mn. Emili Marlés, Mn. Oriol Pallàs i Mn. Joan Sabé**; Moltes Felicitats a ells i al Poble de Déu que els serà encomanat de servir en l'exercici del ministeri ordenat. Haurà estat el diumenge 9, a les 19h. a la Catedral de Barcelona, ordenats pel nostre Cardenal-Arquebisbe Ricard Mª Carles.

- El dijous 13 assistirem a l'**última Escola de Pregària del curs**; serà com sempre a les 20h. a la Catedral de Barcelona. Serà una bona oportunitat per fer revisió del curs, per pregar pels joves que participaran a la Jornada Mundial de la Joventut amb el Papa Joan Pau II, a Toronto (Canadà) el mes de juliol.

- El divendres 21, últim dia de curs, tindrem els actes de comiat, amb l'Eucaristia a les 13h. en acció de gràcies per tot allò que el Senyor ens ha volgut donar durant aquest curs, i un dinar de comiat.

- Tot just després de St. Joan, del 27 de juny a l'1 de juliol, els companys d'Introductori, 1r. i 2n. Curs, com cada any, participaran del **pel·legrinatge a Lourdes**, de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona.

JULIOL

- El dilluns 22, tot el Seminari marxarem cap a la ja tradicional convivència d'estiu a **Benasc** (Pirineu Aragonès), on fruirem d'uns dies de natura, muntanya i convivència amb el nostre Cardenal-Arquebisbe.

BON ESTIU A TOTHOM!!!

Després d'un esplèndid dia i d'un molt esplèndid Aplec de l'Esperit tots vam tornar a les diòcesis d'origen amb la intenció de transmetre la felicitat que ens dóna el seguiment del Senyor Jesús.

- El divendres 24 vam tenir l'última Jornada de Formació del present curs. El Pare Abat de Montserrat, Dom Josep Mª Soler ens parlà sobre "Aspectes rellevants del procés de formació".

En finalitzar la conferència Mn. Prieto, Rector del Seminari, féu lliurament de la medalla del Seminari al Monestir de Montserrat en la persona del seu Abat, que agraí emocionat aquest petit present i assegurà que això encara estrenyia més la relació entre Montserrat i el Seminari Conciliar de Barcelona.

- El dissabte dia 25, fou un dia històric pel Seminari i la ciutat de Barcelona. Després de més d'una dècada de negociacions, i amb l'acord ja firmat, s'iniciava simbòlicament i protocol·làriament les obres de renovació de la tanca i jardins del Seminari.

L'acte comptà amb els parlaments del Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Mons. Carles i del Rector del Seminari Mn. Francesc Prieto, per part eclesiàstica; i per part civil, l'alcalde Joan Clos i el director de l'Institut de Paisatge Urbà, Jordi Portabella. Tots assenyalaran la importància de la data tant per la institució del nostre Seminari com per la ciutat de Barcelona.

Els cinc diaques ordenats de prevere el 9 de juny

- El diumenge 26 vam tenir el darrer recés del curs a la Casa de la Sagrada Família de Rubí. Com és habitual en ser l'últim recés, el férem tot el Seminari junts. Fou predicat pel Director Espiritual Mn. Manel Homar.

- El dijous 30, vam assistir a l'Escola de Joves de Pregària a la Catedral de Barcelona.

JUNY

- El diumenge 2, tot el Seminari vam participar dels actes de la Solemnitat del Corpus Christi. Primer a les 18:30h. vam celebrar l'Eucaristia i acte seguit la tradicional Processó de Corpus pels cèntrics carrers que envolten la Catedral tot acabant amb la benedicció amb el Santíssim.

- El dijous 6 i amb permís verbal de la Sagrada Congregació del Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, vam celebrar la festa del Beat Josep Mª Peris, rector màrtir del nostre Seminari, i operari diocesà. El Seminari de Barcelona juntament amb els Operaris Diocesans van demanar a Roma de poder celebrar la festa el dia 6 de juny que correspon a la Ordenació Sacerdotal del Beat Peris. La celebració Eucarística fou a les ¼ de 8 del matí amb tota solemnitat.

EXERCICIS ESPIRITUALS AL SANTUARI DEL MIRACLE

Cada any, en cloure el segon trimestre i abans del Tríduum Pasqual, la família del Seminari se'n va d'exercicis espirituals.

Enguany, mantenint la tradició de fa més de 18 anys, les comunitats del Sagrat Cor i de Sant Josep de la Muntanya, vam anar al Santuari del Miracle (diòcesi de Solsona), dels dies 21 al 27 de març. Ens vam allotjar a la Casa d'espiritualitat. El Monestir estava d'aniversari, atès que celebrava els seus primers cents anys.

Els exercicis són un bon moment per fer una aturada en el camí, per meditar, per celebrar, per pregar, per restar en silenci i escoltar més a Déu. Les dues meditacions diàries, les estones llargues de reflexió personal, la celebració de l'eucaristia van ser alguns dels ingredients fonamentals per poder viure aquests exercicis intensament. L'eucaristia del diumenge de Rams, presidida pel prior P. Josep Maria Sanromà, vam celebrar-la amb els monjos i amb els feligresos de la comarca que ompliren l'església de gom a gom. Una altra celebració que compartírem amb els monjos preveres de la comunitat del Miracle va ser el sagrament de la penitència.

La predicació dels exercicis va anar a càrrec del Pare Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat, que, per cert, va lloar molt com recitàvem els salms (que consti en acta!).

Déu és un TU, un rostre. Jesús és la icona del Pare

Van ser moltes les idees i les vivències que ens transmeté entusiàsticament. Ens cenyirem a les més significatives:

COM RECUPERAR EL SENTIT DE DÉU?. El Pare Cebrià apuntà algunes condicions necessàries per fer-ho:

* Despertar el sentit del sagrat: Ho va il·lustrar amb la vocació de Moisès. Li mancava el sentit de Déu. Va apropar-se a la bardissa que no es consumia des de l'exterior, però Déu el va aturar i el va fer descalçar: trepitjava terra sagrada (Ex 3). El sentit del sagrat es manifesta en la creació, en les persones, creades a imatge i semblança de Déu. El llenguatge dels símbols ens ajuda a saltar cap a una altra realitat transcendent i afina el nostre sentit del sagrat, motiu pel qual la litúrgia se'n serveix.

* Unir la intel·ligència i el cor: La ment i el cor han d'actuar harmònicament per no fragmentar la persona i per integrar la fe en la pròpia vida. Com diria St. Agustí, cal tenir un "cor intel·ligent".

* Articular la transcendència en la immanència: La santedat i la humilitat de Déu. El cristianisme quan més

Tot celebrant el Diumenge de Rams

afirma Déu, més afirma l'home. La persona humana és sagrada i està cridada a viure la comunió.

* Viure el sentit de la gratuïtat: Tot temps és temps de gràcia. La gratuïtat és viure abandonats en Déu, donar-nos sense condicions.

* Adreçar-nos a Déu com un TU: Déu és un TU, un rostre. Déu com un pare, amic, germà... ("allò més gran que podem pensar" St. Anselm), amb qui podem dialogar, gràcies a l'Esperit Sant i a Jesús, que n'esdevé una icona.

* Aprendre del sentit de Déu en Crist: Jesús és el perfecte Déu i el perfecte home. Cal que anem a la seva escola i fem allò que ens digui. En ell, Déu assumeix la nostra història. Es deixa guiar per l'Esperit Sant.

També meditàrem sobre el SEGUIMENT QUE JESÚS FA DEL PARE: LA SEVA ESPIRITUALITAT. El P. Cebrià destacà tres punts:

a) Una praxi d'alliberament: Jesús ens mostra el rostre amorós de Déu Pare, en cada persona. Ens convida a la conversió i espera, com el Pare misericordiós del fill pròdig, el nostre retorn.

Seminaristes i formadors amb el P. Cebrià Pifarré

b) La pregària: Contemplar com Jesús prega al Pare. Expressa la intimitat que els uneix. Pot anunciar i testimoniar el Pare, perquè n'està ple. La pregària precedeix els moments principals de la seva vida.

c) L'obediència: Viu l'obediència en les coses concretes i dóna la seva vida en rescat de la multitud, crucificat fora ciutat, com un blasfem i un criminal.

Aleshores QUÈ SIGNIFICA SEGUIR A JESÚS. El P. Cebrià, a la llum del seguiment dels primers deixebles, va donar algunes respostes: adherir-se a la persona de Jesús, no a una doctrina; reconèixer que Jesús és qui ens crida i qui té la iniciativa, per pura gràcia.; respondre-li amb promptitud; considerar-nos permanentment deixebles seus, deixant que Ell estigui sempre al primer pla; confessar el seu messianisme. Ser-ne testimonis.

Un pas més va portar-nos a meditar sobre l'EXPERIÈNCIA DEL MISTERI DE CRIST EN L'ESPIRITUALITAT DE ST. PAU centrada en cinc aspectes fonamentals: La configuració en Crist; la justícia de Déu per mitjà de la fe; l'experiència de la seva impotència davant el misteri del mal, del pecat i l'Esperit Sant rebut del Crist amb unió amb el Pare que l'allibera, que l'ajuda a trobar el sentit de Déu i a discernir l'acció de la seva gràcia, li dóna l'alegria i la joia cristiana, malgrat el dolor i el sofriment que pugui patir.

Resant les vespres amb els monjos

Finalment el P. Cebrià Pifarré ens va exposar les GRANS LÍNIES DE L'ESPIRITUALITAT DEL NOU TESTAMENT. Jesús és la imatge visible de Déu. És el model, el camí que cal recórrer per arribar al Pare. Ho rep tot d'Ell i ens ho dóna tot a nosaltres. El seu amor no és possessiu, ens hi inclou a nosaltres.

En la darrera meditació, el P. Cebrià va referir-se a l'espiritualitat del prevere. El prevere ordenat en el sí de l'Església pel Bisbe, que li imposa les mans, i l'envia a servir a Crist, configurant la seva vida amb Ell: únic Mestre, Sacerdot i Pastor.

Encara que pugui semblar un tòpic, no em puc estar de dir que aquests exercicis, gràcies a Déu, ens van fer molt de bé, que "hi vam carregar les piles" per continuar el camí que el Senyor ens proposa, vivint i compartint joiosament la Bona Nova de l'Evangeli amb el proïsme.

Joan Làzaro i Padrós
1r de Filosofia

LA PARAULA EN EL SILENCI I LA PREGÀRIA

Moment de pregària davant el Santíssim

Enguany la vintena de seminaristes de la comunitat de sant Josep Oriol vam tenir els exercicis espirituals a Prats de Cerdanya, a la casa d'exercicis de "La Immaculada" de les Carmelites de Sant Josep. Ens predicà els exercicis el P. Josep Aldazábal, salesià i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Tot això enmig d'un paisatge encisador per la seva bellesa i la seva pau, que feia pujar les nostres ànimes envers Déu que ha creat totes aquestes meravelles.

En aquella setmana el P. Aldazábal ens va proposar, per cada dia, una xerrada al matí i una al vespre amb diversos temes vocacionals per créixer en la santedat:

- En l'exemple de la crida als **profetes**, amb les seves peculiaritats particulars: Abraham el "Pare en la fe", Elies que troba Déu en l'oreig suau, Jeremies cèlibe per Déu, Moisès com a pontífex entre Déu i Israel. Però també en els seus elements comuns: les dificultats o excuses per a donar resposta a la vocació enmig de temps difícils i concrets, no obstant això fidels a la crida alimentada pel desig de Déu: l'oració.

Maria ens és propera en la seva senzillesa i humilitat

El P. Aldazábal i la comunitat de St. Josep Oriol

- **En Crist** mateix, vertader Déu i vertader home, entregat totalment als altres; donant proves del seu amor envers nosaltres, fins a morir a la Creu. Una creu on Jesús va cridar no com un desesperat, sinó com la pregària del Fill que ofereix la seva vida al Pare en l'amor per a la salvació de tothom.

- **En l'Eucaristia**, sagrament que ens crida a la festa i a la comunió amb el Cos de Crist que és l'Església. Eucaristia que també ens crida a la fraternitat amb els germans que combreguen del mateix Pa. Sense oblidar que la finalitat de la Missa és que la comunitat esdevingui un sol

esperit en un sol cos; i això és una crida a celebrar-la bé per poder viure millor amb el Crist.

- **En la Penitència** que ens convida a la conversió i a l'estima en la relació amb Déu, amb els altres i "lo" altre. La penitència és la Bona Nova de l'amor on Déu ens proposa un camí a seguir: les Benaurances, i per això ens ofereix el seu perdó que ens invita a la conversió. Però tanmateix, toca una matèria incomoda: els nostres pecats.

Com a prova de la misericòrdia de Déu, el P. Aldazábal, ens presenta l'exemple de Pere, apòstol que dubta i no entén el dolor, només cerca la glòria del Messies. Un pescador valent i orgullós que va madurant en l'amor. Primer, durant la Passió nega a Jesús per por, i Jesús, tanmateix, el perdona i el confirma en l'amor, ("Pere, m'estimes? Pastura les meves ovelles"), amb aquella mirada i aquell banquet que només el Senyor Jesús és capaç de preparar i fer.

- **En Maria**, propera a Jesús i propera a tots nosaltres en la seva senzillesa i humilitat. Presentada dins la primera comunitat cristiana com la plena de l'Esperit Sant que prega, escolta, creu i ofereix. Tot un model de vocació fidel a Déu, la Benaurada que seguirà el seu itinerari de fe fins a la creu... com Crist! Mare nostra que ens és Auxiliadora i Porta, atenta a les nostres necessitats com a Canà, que ens convida a meditar i actuar.

- També **en la vida quotidiana,** enmig de la nostra societat, en l'Església i entre nosaltres amb l'acceptació, el servei i el diàleg, tot donant testimoni de paraula i de fets. Doncs, la societat espera dels cristians d'avui no sols parlar de Crist, sinó també, en certa manera, fer-los-el veure.

Per això, en la nostra vida som enviats com a sal, llum, agulló crític, carícia misericordiosa i llavor d'esperança, perquè el qui ha trobat veritablement el Crist no pot retenir-lo per a un mateix, ha d'anunciar-lo.

- I finalment, **en Pasqua**, on Crist ens fa partíceps de la seva Mort i Resurrecció amb la comunicació de l'Esperit; Pentecosta que ens porta a l'entusiasme i a donar esperança, al despreniment i a la llibertat en tot, a la caritat del qui ho suporta tot i sap perdonar i acull als altres tal com són, en definitiva, a l'alegria de conèixer que és Crist qui ha vençut la mort, a celebrar una gran festa perquè ha guanyat l'equip de Jesús per golejada i a més amb una bona remuntada, ha estat victoriós aquell pobre fill del fuster nascut a una establia, ha triomfat la Vida! I a més ens diu: "Jo sóc amb vosaltres, dia rera dia fins a la fi del món" (Mt 28,20).

També vam aprendre una mica de litúrgia de mans del P. Aldazábal

El P. Aldazábal en una de les meditacions

No només van poder gaudir d'uns dies assolellats al ben mig de la muntanya, sinó que a més vam poder gaudir de temps intens per la reflexió i meditació personal, sense oblidar la pregària comuna amb el rés de la litúrgia de les hores: Laudes, Vespres i Completes, l'oració davant Nostre Senyor exposat per adorar-lo i reflexionar amb la seva companyia. També, evidentment, van ser dies de descans i de menjar bé... uns dies privilegiats! Naturalment també vam tenir temps per reconciliar-nos amb Déu amb una celebració penitencial. I com no, també vam poder aprendre una mica de litúrgia de mans d'un bon mestre en el parlar i en el mètode com ho és el P. Aldazábal, amb el qual vam poder gaudir una xerrada d'una hora cada tarda.

Definitivament van ser uns dies de pregària intensa i, a la vegada, ens van servir com a preparació per a la Setmana Santa per a viure plenament la mort i la resurrecció del Crist. Això, sobretot ho vam poder meditar amb el relat de la Passió de l'evangelista sant Mateu en l'Eucaristia del Diumenge de Rams, un dia alegre i joiós per la quantitat de famílies que es van aplegar a la capella, però en el qual s'avançava ja el que celebraríem dintre de pocs dies amb la Pasqua.

En aquests dies hem pogut gaudir d'un temps de silenci per tal de deixar parlar a Déu en el nostre cor, quan enmig del soroll que ens envolta se'ns fa tan difícil escoltar-lo. Temps de créixer en el "sí" a l'Amor, per créixer en la comunió i passar a ser "la multitud de creients que tenia un sol cor i una sola ànima".

David Álvarez Rodríguez
2n de Filosofia

SETMANA SANTA A LA CATEDRAL

Com altres anys, els cursos d'Introductori i 1r i 2n de Filosofia hem passat la Setmana Santa a la Catedral. Hem tingut l'oportunitat de participar als oficis d'aquestes festes amb el Sr. Cardenal i tots els canonges. Això ens ha permès viure més intensament aquests dies, aprofundir en el seu sentit litúrgic i compartir les experiències amb els companys. Tots els seminaristes ens hem revestit tots els dies i hem ajudat a les celebracions des del mateix presbiteri.

El Dijous Sant, després d'una setmana d'exercicis espirituals, vam anar al matí a la Catedral per assajar la Cena del Senyor. Cadascú tenia assignada una funció i calia concretar com s'havien de fer les coses, sobretot per als d'Introductori. A la tarda va haver una xerrada a càrrec del nostre formador sobre el sentit del Dijous Sant. Cada dia fèiem una reflexió litúrgica per tal d'aprofundir en els aspectes més rellevants de cada celebració. Al vespre vam començar el tríduum pasqual amb la Cena del Senyor. Va ser especialment impressionant el lavatori de peus fet pel Sr. Cardenal. Fou una actualització d'aquelles paraules que ens va deixar el Senyor: "Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres".

Amb el nostre Cardenal-Arquebisbe en acabar la Vetlla Pasqual

Un moment de la Vetlla Pasqual

Havent sopat, vam fer una vetlla de pregària a l'oratori de la nostra residència de St. Josep Oriol. Es van anar alternant textos bíblics, càntics i estones de silenci d'oració i reflexió.

L'endemà al matí, Divendres Sant, vam tenir l'oportunitat de celebrar l'ofici de tenebres amb els canonges. Va ser molt emocionant poder cantar els salms des del cor de la Catedral. A la tarda vam reviure la Passió del Senyor en l'ofici de Diven-

Celebrant amb alegria la resurrecció del Crist

dres Sant. Aquest és un dia molt emotiu, ja que assistim als moments que més van fer sofrir Nostre Senyor i que van acabar amb la seva mort a la creu. Vam tornar a fer una vetlla de pregària al nostre oratori, tot i que ara el Sagrari restava buit i només adoràvem la creu.

A la Sagristia de la catedral

Al matí tornàvem a fer Ofici de Lectura i Laudes des del cor de la Catedral. Durant tot el Dissabte Sant contemplem Crist en el sepulcre. És un dia de silenci en el que no hi ha cap celebració litúrgica fins a la Vetlla Pasqual.

Durant tot el Dissabte Sant contemplem Crist en el sepulcre

Durant la primera part de la Vetlla la Catedral estava en penombra, només il·luminada per unes llumetes molt tènues i per les espelmes enceses durant el ritu del Lucernari. En aquest ambient es va celebrar la Litúrgia de la Paraula. Només quan s'entonà el Glòria es van encendre tots els llums i van sonar les campanes. Aquest esclat de llum i so anunciava la Resurrecció del Senyor. Tot seguit vam continuar amb la Litúrgia de l'Eucaristia, la més important de l'any.

Un cap acabada la vetlla vam tornar al Seminari per celebrar la Pasqua. Les germanes carmelites ens havien preparat unes mones i begudes. Va ser una nit entranyable on es van comentar les experiències viscudes durant aquests dies. També va haver temps per a una mica d'animació musical a càrrec d'uns quants seminaristes. Aquella nit havíem d'avançar els rellotges una hora degut al canvi horari. Tenint en compte que és una nit en què anem a dormir tard, el canvi d'hora va fer que encara anéssim al llit més tard. Tot i així l'alegria de la Pasqua ens va empènyer el matí següent a celebrar unes Laudes ben solemnes. Com a darrer acte litúrgic vam celebrar el Diumenge de Resurrecció, posant punt i final a la Setmana Santa però iniciant la Pasqua, cinquanta dies en què celebrem la Resurrecció del Senyor.

Han estat uns dies que hem pogut compartir en comunitat en el marc incomparable de la Catedral. A més a més, el fet d'estar al Seminari ens ha permès de viure més intensa i profundament aquestes festes.

Miquel Ramón Fuentes
Curs Introductori

JORNADA DE PORTES OBERTES

Com ja es tradició per Sant Josep, el Seminari de Barcelona obre les portes a tothom. A l'igual que l'any passat, el cap de setmana, abans de la solemnitat del nostre patró, Sant Josep, vam fer una Jornada de Portes Obertes, és a dir, oferim l'oportunitat de que totes les persones que vulguin, puguin veure on viu un seminarista, com viu un seminarista, que fa un seminarista...

Per això aquest any, per fer-ho més bé es va formar una comissió, la qual s'encarregà d'organitzar-ho tot. I per això, amb moltes ganes, un grup de seminaristes des de principi d'any van començar els preparatius. L'objectiu no era fer més coses que l'any passat, si no fer-ho millor.

Per començar, a la porta d'entrada hi havia un comité de recepció

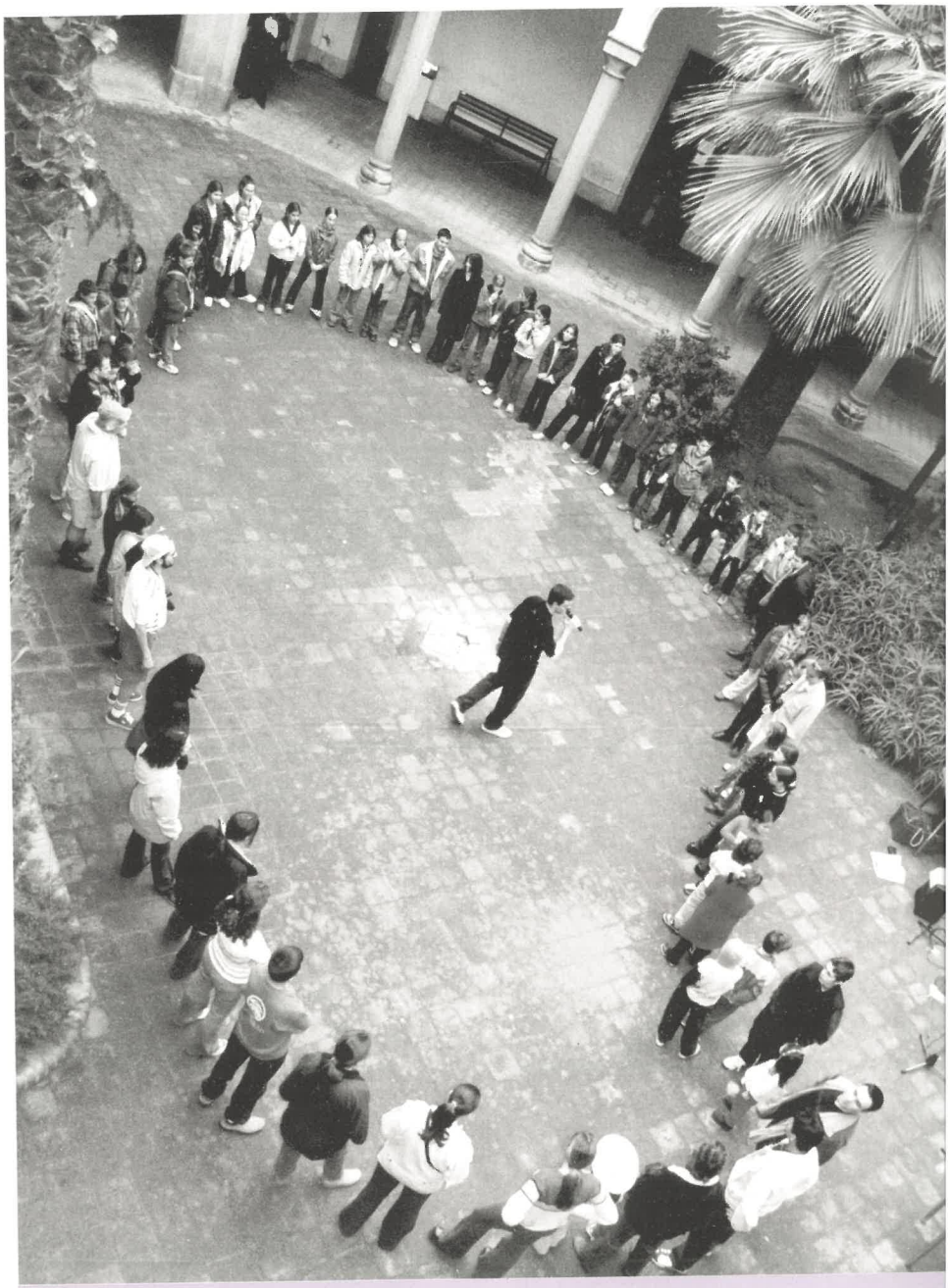

Fent jocs amb els nens petits

Seminaristes animant la Jornada

que donava un tríptic on s'indicaven les diferents estances del Seminari que més tard un seminarista els hi ensenyaria. Més endavant hi havia un "stand" on es podien trobar les darreres revistes del "Portal Obert", i d'aquesta manera informar-se de les activitats del Seminari. També es podien agafar estampes del Beat Josep Maria Peris, de la Mare de Déu de la que hi ha a la nostra capella, pregàries vocacionals i altres escrits relacionats amb el Seminari.

Una innovació que s'ha incorporat aquest any ha estat un muntatge audiovisual. L'objectiu era mostrar la vida del Seminari durant tot un curs resaltant els aspectes més importants. Després es feien els grups per visitar l'edifici amb un dels nostres guies.

I en un altre lloc del Seminari, un grup de nois i noies eren animats amb música i balls pel grup d'animació. Aquest nois i noies son membres dels esplais de les nostres parròquies que també volien conèixer el Seminari, d'una manera més lúdica i divertida. Així que el grup d'animació els va preparar una "gimcana" per tot l'edifici. Tot eren corredisses per les diferents estances del nostre Seminari cercant les diverses proves que havien de fer. Bàsicament consistia en trobar uns turistes que s'havien perdut. S'ho van passar molt bé i per

Un dels diferents grups en la seva visita a l'edifici

finalitzar els van preparar una pregària amb els símbols de la terra, llavors i aigua. Amb aquests símbols els

L'objectiu era mostrar la vida del Seminari durant tot un curs

van explicar com sorgeix i es va configurant una vocació.

Dies com aquests són macos recordar-los, ja que ens dóna l'oportunitat de mostrar les nostres vivències. És un dia de germanor on tots hi sou convidats a participar d'aquesta festa. Jo, en nom de tots el meus companys i formadors, us dono les gràcies, ja que sense vosaltres no es podria realitzar. M'agradaria que l'any vinent poguéssiu venir al Seminari tots aquells que encara no ho heu fet, i els qui ja heu vingut aquests anys passats, us animo a continuar venint. Ens fa molta il·lusió veure com no us és indiferent. Aquest recolzament que ens doneu, és molt important! Moltes gràcies també als benefactors del Seminari, ja que sense vosaltres totes aquestes coses no es podrien fer.

Nens d'un esplai visitant la part alta de l'edifici

Una de les proves de la Gimkana amb els infants

Per finalitzar m'agradaria demanar-vos que no deixeu de pregar per les vocacions. Digueu a tothom que encara hi ha joves que ho deixen tot i segueixen el Crist, que volen entregar la seva vida a Déu i els germans.

Xavier Sanchiz Julibert
2n de Filosofia

VETLLA PER LES VOCACIONS

Dins dels actes del Dia del Seminari, el dissabte, 16 de març, tingué lloc la Vetlla de Pregària per les vocacions sacerdotals. Fou a les 8 del vespre i va ser presidida per Mn. Francesc Prieto, rector del nostre Seminari. La vetlla com ja és tradició va tenir dos moments: La celebració eucarística de la solemnitat de Sant Josep, i seguidament una hora de pregària davant del Santíssim.

En l'homilia, Mn. Francesc Prieto, va insistir en la importància de la pregària i de la intensitat de la vida cristiana de les nostres comunitats com a font de les vocacions al presbiterat.

Després de l'Eucaristia, la segona part de la vetlla consistí en una hora de pregària davant del Santíssim exposat, en la que els seminaristes, Antoni Matons, Joan Díaz i Josep Maria Llorca -que serien ordenats diaques al dia següent- van donar, a partir de textos bíblics i sobretot de la seva vivència personal, testimoni de la vocació rebuda i de la seva generosa resposta al Senyor.

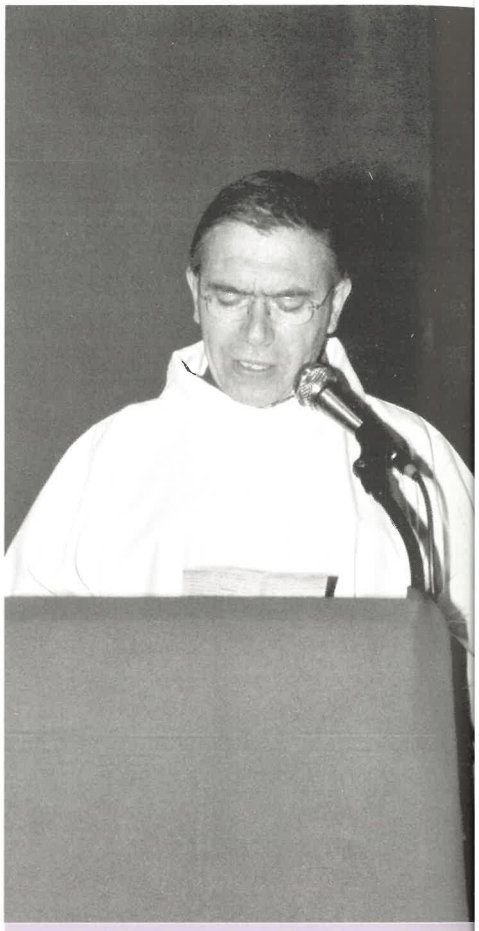

Mn. Díaz donant el seu testimoni

Mn. Prieto donant la benedicció amb el Santíssim Sagrament

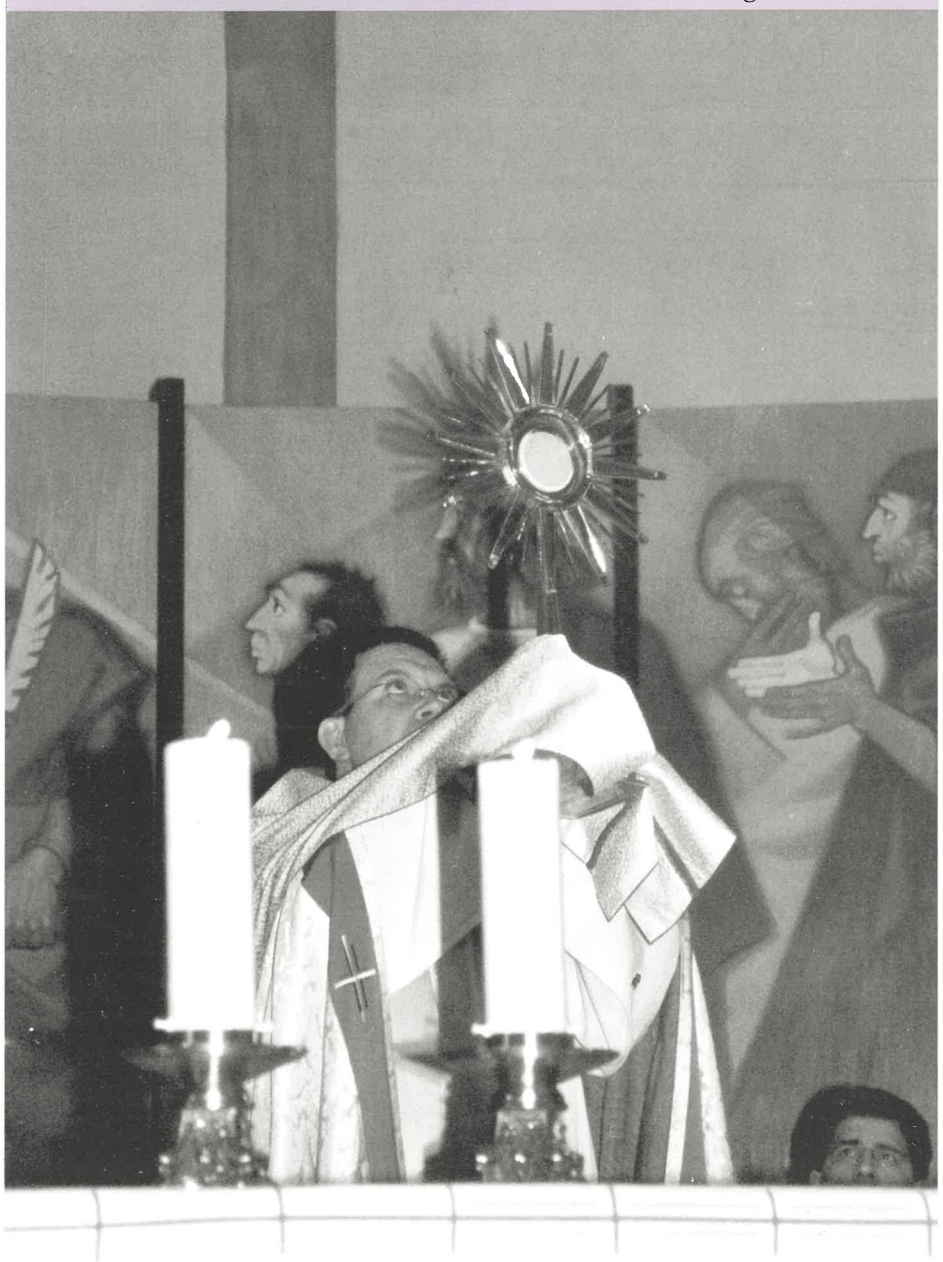

A continuació us oferim la reflexió-testimoni que va fer en Joan Díaz:

Sóc jo qui et demano i et crido pel teu nom!

La narració de la crida de Déu a Moisès que acabem de sentir no pretén ser només un relat detallat del que va succeir realment entre Déu i Moisès, com si fos tret d'un diari íntim i personal. Més aviat diria que intenta comunicar-nos

quelcom més sublim: l'elecció que Déu fa a una persona humana per a dur a terme una missió divina.

Això tant senzill, i tant complicat a l'hora, és tot el misteri de la nostra salvació; la necessitat que Déu té de nosaltres per dur a terme el seu pla redemptor.

Déu ve a dir-nos a tots nosaltres en particular: no fugis de l'Egipte opresor per refugiar-te en el pasturatge tranquil de les coses quotidianes. No deixis sols els teus germans captius en la seva soledat. No sents el poble que pateix i crida, que clama per sortir d'aquesta situació forta i denigrant? Estan callats, però els estic sentint; viuen com satisfets però jo se que estan resignats.

- Sí, he vist les penes del meu poble al país del món.

He sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors.

Baixaré doncs, a alliberar-los del poder del món.

Ves i digues al faraó: deixa sortir el meu poble.

- Però com Senyor? Qui sóc jo? No veus els meus defectes? les meves limitacions i mancances?

- No tinguis por! Jo sóc amb tu; estic en molts germans que t'ajudaran a convèncer el faraó del món.

No estàs sol! Sóc al teu costat, amb tu.

Un dia em va cercar; vas voler veure on vivia i què feia. Vas voler conèixer l'home Jesús.

Ara ja m'has vist i conegut. Sóc el Crist ressuscitat.

Sóc jo qui et demano i et crido pel teu nom perquè em facis conèixer a tots els meus fills que estimo amb tant d'amor.

Digue'ls que sí me'n recordo d'ells; que els vull lliures en una terra que regalima llet i mel.

No et serà fàcil ja que tindràs nits fosques i perilloses. Però tu, que sempre demanes al Pare que et deslliuri de qualsevol mal, pren partit contra aquest mal.

Tu que li demanes que vingui el meu Regne, vindrà si no el confons amb l'èxit material i personal.

No pateixis! Tard o d'hora el faraó cedirà.

- Senyor, si és així, envia'm-hi! Concedeix-me però, serenitat per a acceptar les coses que no podré canviar i força per a les que sí canviaré.

Dóna'm prudència, saviesa i valentia per a estar sempre disposat a acollir i alliberar!

Mn. Joan Díaz i Ferret
Diaca

Un dels moments de la vetlla de pregària per les vocaciones

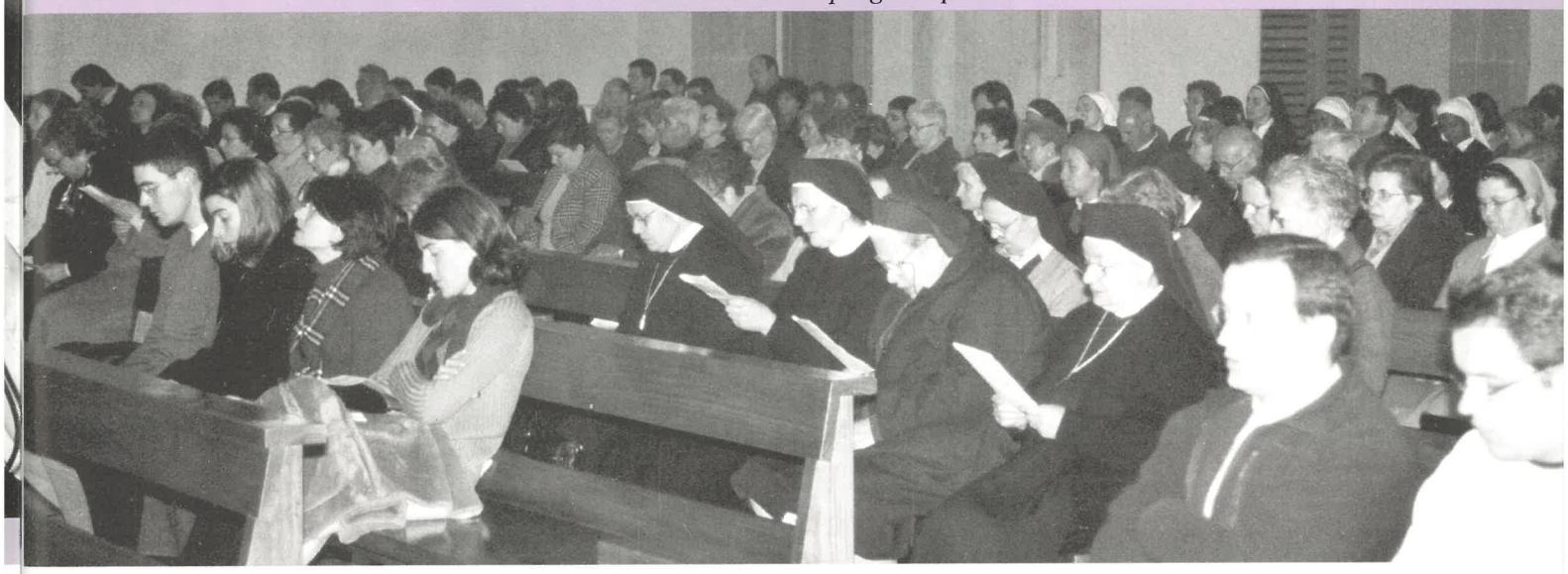

Inici de la celebració eucarística

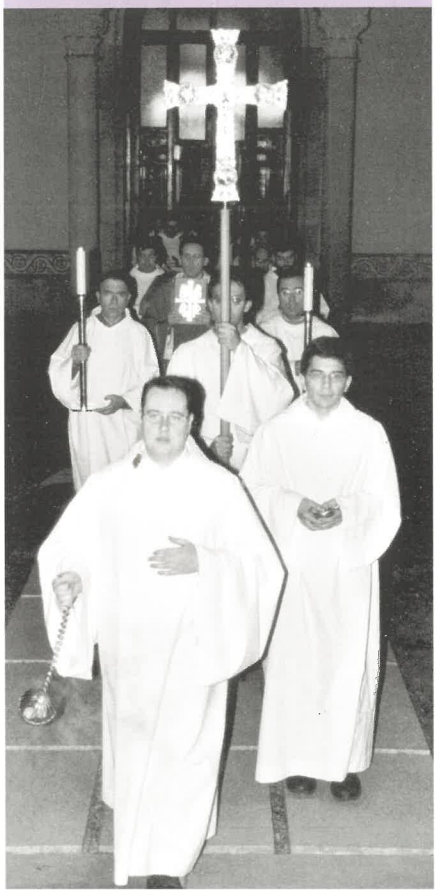

Senyor, envia'm-hi... Dóna'm prudència, saviesa i valentia

SANT JOSEP

Com cada any, i seguint amb la tradicional festa del nostre Seminari, els joves aspirants al presbiterat preparen, amb ànsia un gran moment en les seves vides que només succeeix un cop a l'any: el torneig de Futbol-Sala.

Aquest tradicional esdeveniment de generacions ençà aglutina els millors representants diocesans de futbol del Seminari, per tal d'aconseguir un objectiu (immerescut) que és una joia pels guanyadors i una utopia pels perdedors.

Cal tenir en compte aquelles paraules de: "els últims seran els primers", ja que, desafortunadament, la comunitat d'un servidor no ha vist, ni gaudit del primer premi des de fa... bé, deixem-ho aquí.

Aquest any cal felicitar a l'equip del Seminari Menor, ja que, per "influències celestials" han aconseguit el segon lloc del torneig. També als de la comunitat dels Teòlegs, que com sempre han quedat els primers.

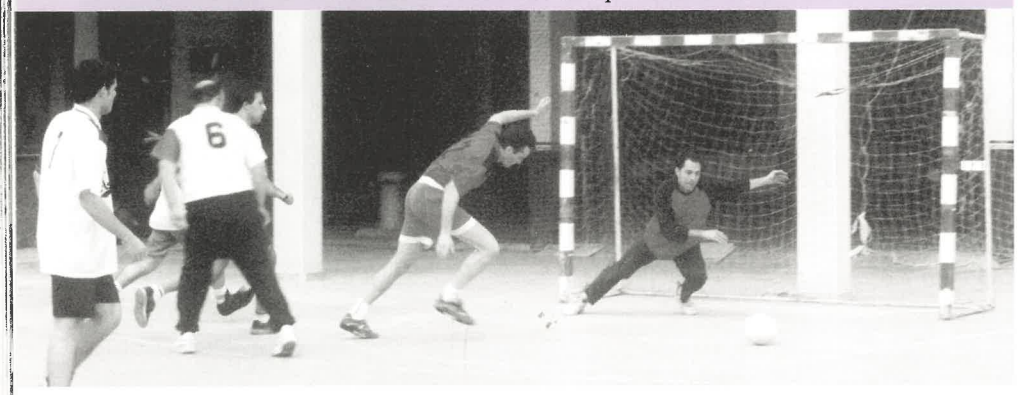

En un moment del campionat

Cal notar la presència d'un equip que ningú mai hauria jurat que donessin tan mals de cap com els de l'Etapa Pastoral, que enguany han quedat els tercers; i per finalitzar, i no per això els més dolents, l'equip on un servidor ha suat: l'equip dels Filòsofs, que hem aconseguit l'últim lloc (ja veureu l'any que ve!).

Al tornar cap al Seminari: uns tristos i d'altres contents, hem canviat l'equipament per un altre de més categoria per tal de celebrar amb tots els honors la Santa Missa, presidida pel nostre Rector Francesc Prieto acompanyat dels nostres formadors, amb l'assistència de les Germanes Carmelites i un bon grup de fidels.

A l'acabar la celebració, a l'hora de sopar, s'ha fet entrega dels trofeus de futbol-Sala, i hem gaudit d'una estona entranyable de poesia, de narrativa i cants que uns companys nostres ens han regalat a la resta de Seminaristes. Tot plegat, i amb l'assistència dels Seminaristes Menors i de tots els formadors de Barcelona, vam acabar el dia entre somriures i aplaudiments tot recordant que aquest dia ens uneix a tots en vistes a un futur pròxim.

Fernando Blasco Vargas
2n de Filosofia

L'equip de Sant Josep de la Muntanya

El trofeu als guanyadors

El Seminari Menor rebent el trofeu de 2n. classificat

TROBADA DE SEMINARISTES DE CATALUNYA 2002 A TORTOSA

Els seminaristes, amb els nostres formadors, procedents de les vuit diòcesis catalanes, ens hem trobat a Tortosa el dia 1 de maig, amb motiu de la Trobada que cada any fem en un dels nostres bisbats, per compartir l'Eucaristia i un temps d'esbarjo i convivència que fa agermanar-nos més.

És un goig que els seminaristes de Catalunya, almenys un cop l'any, ens puguem trobar en un ambient alegre i festiu; encara que la majoria, durant el curs, ens anem trobant, atrafegadament, pel pati de la Facultat de Teologia. És ocasió de conèixer-nos i de crear lligams de fraterna amistat, entre els qui som els futurs col·laboradors dels bisbes de les terres catalanes. I, també, de fer visible la unió de l'Església a Catalunya.

L'anada a Tortosa, aquest any, s'ha fet coincidir amb la cloenda de la Celebració del 50è aniversari de la construcció de l'edifici del Seminari tortosí.

El viatge, enmig d'un ambient festiu, començà de bon matí, per ser d'hora a la Catedral del Sant Crist de Tortosa, que era el punt d'arribada.

La Trobada començà, a les deu del matí, amb la recepció que ens feren el Sr. Rector del Seminari de Tortosa, Mn. Ramon Font i un canonge, que ens va guiar la visita de la Catedral, d'un bonic gòtic del s.XV.

Tot el grup a la capella del Seminari de Tortosa

Vàrem poder admirar les pintures, de nomenats autors catalans i el famós retaule. També ens va fer una magnífica explicació de la tradició de la Mare de Déu de la Cinta, acabant amb la veneració, entre cants, de la Relíquia que es guarda a la Capella de la Mare de Déu de la Cinta, el tresor més preuat pels tortosins.

Després anàrem al Seminari on ens feren la recepció i l'explicació de la història del bisbat, i de la construcció de l'edifici. També Mn.Casals, Rector del Seminari de Vic, ens va fer la glosa com a capellà de la figura de Mn. Cinto Verdaguer. En acabar, recorreguérem l'exposició fotogràfica de la construcció de l'edifici del Seminari.

Es va cloure el matí amb l'acte central de la Trobada: la celebració de l'Eucaristia, que fou presidida pel Rector del Seminari de Tortosa i concelebrada per tots els rectors i formadors de Catalunya.

El dinar de germanor

Hem celebrat el 50è aniversari de l'edifici del Seminari de Tortosa

Al migdia ens vam dirigir cap el Delta de l'Ebre. Entre el bonic paisatge dels camps d'arròs, que es perdien a l'horitzó, i travessant els poblets del Delta, vam arribar quasi a la desembocadura del riu, on dinàrem fraternalment.

Després del cafè i l'amical i animada sobretaula, pujàrem a un dels vaixells que fan el recorregut del riu fins a mar obert, durant el qual es pot admirar la fauna de les ribes.

El final de la Trobada ja ha arribat, el cant dels Adéus, al costat de l'Ebre, és el punt final d'una magnífica jornada de fraternitat i amistat, que tots hem pogut viure.

Andreu Rodríguez
1r de Filosofia

LA CARTA APOSTÒLICA "A L'INICI DEL NOU MIL·LENNI" PEL BISBE PERE TENA.

Primerament, a tall d'introducció, Mons. Pere Tena va començar la xerrada emmarcant la carta apostòlica com un document de síntesi de tot el pontificat de Joan Pau II.

Un document que donava resposta a una pregunta que tothom es feia després d'uns anys de intensa preparació concretats en l'any jubilar...i ara, què hem de fer?

Després entrà en el nucli de la xerrada que va dividir, com li agrada fer, en tres parts:

1) Sentit global de l'encíclica

Insistí en l'herència pastoral que representa el document i remarcà el to pastoral que té al·ludint al fet que Joan Pau II no fos un home de cúria sinó un pastor d'una església local.

També recordà el viu interès del Papa per ser ell qui portés l'Església al tercer mil·lenni i ens feu adonar com tot el document és ple d'emoció, fins al punt que en diversos llocs hi surt la paraula passió, inèdita fins ara en aquest tipus de documents.

Tota la carta és amarada d'un fort esperit trinitari i cristològic, punt que concretà més en la segona part.

Finalment parlà del jubileu com un moment històric que ens remet a l'inici de la plenitud del temps, a l'Encarnació i la Redempció.

Tota la carta és amarada d'un fort esperit trinitari i cristològic

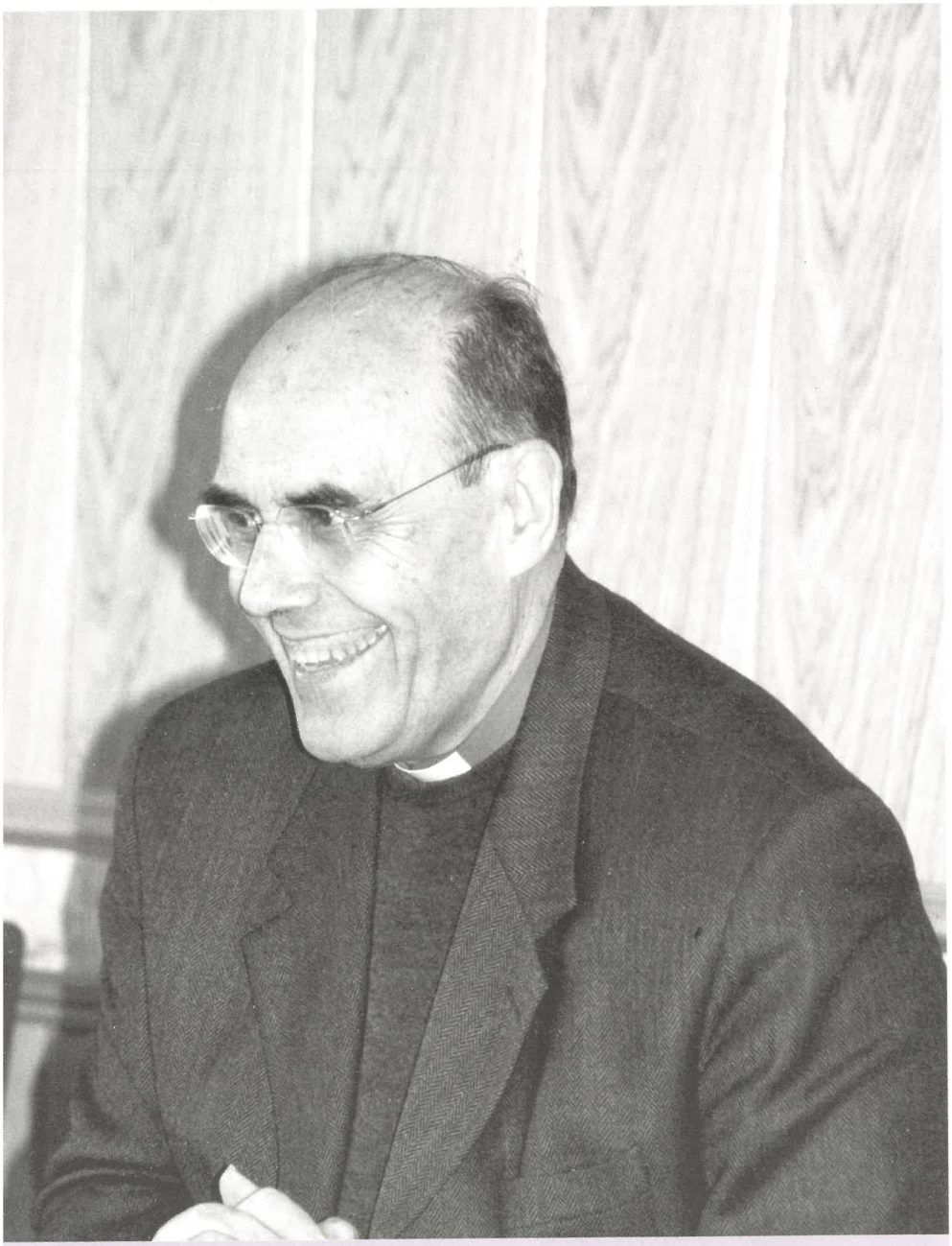

Mons. Pere Tena en un moment de la seva conferència

2) Lectura seminarística

Reprenent de nou la pregunta de la introducció: què hem de fer? introduí la idea central d'un impuls renovat partint de nou de Jesucrist, tot fent esment que la totalitat del plantejament de la doctrina del Sant Pare actual és la persona de Jesucrist, unida a la revelació del Pare i a la donació de l'Esperit Sant. Doctrina, aquesta, que ja ve del Concili però que ell ha accentuat.

Jesús, vivint en l'Avui de l'Església, no només és un model, és el Vivent, és el nostre contemporani, present al màxim en els sagraments.

El Papa proposa, per respondre a la pregunta inicial, seguir contemplant Jesucrist. En aquest moment Mons. Tena entrà de ple en el sentit del títol d'aquesta segona part. En concret, doncs, per tot cristià i, amb més exigència, pels qui ens preparem per esdevenir preveres, aquesta contemplació ens ha de portar a transformar-nos en Crist, de manera que els qui el vulguin veure'l puguin ferho a través nostre.

Mons. Tena i Mn Prieto a l'inici de la jornada de formació

Així, si l'Església és el sagrament, el rostre de Crist, els preveres han de ser imatges sagramentals d'Ell, han de ser, sagramentalment, el rostre de Crist enmig del món.

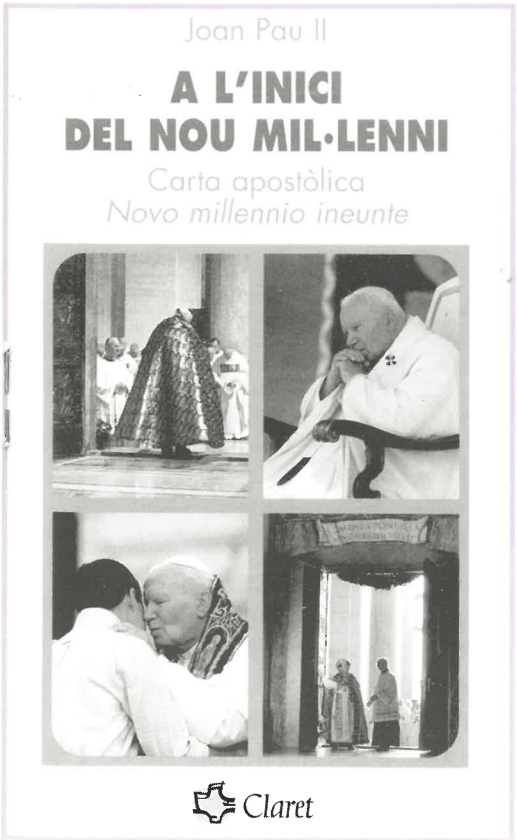

3) Proposta pastoral

En aquesta part, Mons. Pere Tena anà resseguint els punt proposats pel Sant Pare per un renaixement pastoral:

- La santedat, com a vocació de tot cristià.
- La pregària, que manté vives les comunitats, ens aparta d'una vida mediocre i que arriba a la seva màxima expressió en les celebracions litúrgiques.
- La importància de l'Eucaristia dominical, especialment pel prevere per qui és el centre de la seva vida pastoral.
- L'assiduïtat del sagrament de la reconciliació.
- La importància de la Gràcia i la primacia de la Paraula de Déu en la vida del cristià.

Finalment el Bisbe Pere dedicà l'última part de la xerrada a un torn de preguntes on, a més, aprofundí en el tema de l'espiritualitat de comunió, fent-ne també una lectura de cara a nosaltres, ja que el document, en aquesta part, fa referència expressa, entre altres, als seminaristes. Parlà dels preveres com els agents de la comunió i com icones de comunió. Comunió que concretà en quatre apartats seguint l'encíclica:

Comunió amb Déu, reconegut en el rostre del germà. Comunió amb el germà, sentint que tots formem part del Cos Místic de Crist. Comunió és donar espai al germà, és a dir, deixar-lo fer sense enveges i confiar en l'altre totalment.

Els preveres han de ser imatges sagramentals d'Ell

Una gran tasca aquesta ja que, com va recordar Mons. Tena, ens hi va la credibilitat de l'Església.

Francesc Xavier Farrés
4t de Teologia

ASPECTES IMPORTANTS EN LA FORMACIÓ SACERDOTAL

Sempre és un goig tenir entre nosaltres un sacerdot que ens parli i ens eduqui en aquest camí de formació sacerdotal. Més important si la persona és en aquest cas l'Abat del Monestir de Montserrat que ens fa un racó en la seva agenda per apropar-se al Seminari.

Mn. Prieto fent entrega de la medalla del Seminari al P. Abat

En aquesta trobada del passat dia 24 de maig, l'Abat de Montserrat, P. Josep Maria Soler, amb tot el grup de seminaristes, ens va mostrar unes qüestions importants a tenir en compte en la formació sacerdotal.

Primer de tot, la maduració humana conjuntament amb una maduració cristiana on ambdues s'enllacen i s'enriqueixen de tal manera que no és possible créixer en un aspecte sense tenir present l'altre. Enmig d'aquesta maduració Jesucrist és el prototipus cap a on cadascú ha de tendir de forma progressiva.

Per aquesta maduració són necessàries les persones, les diferents circumstàncies de la vida, etc., que ens venen donades per a madurar humanament; professors i formadors que ens fan madurar intel·lectualment; i, mestres espirituals que ens acompanyin i ensenyin a avançar més profundament en el coneixement de les coses i actituds envers Déu.

L'autèntica sinceritat ha de ser un valor primordial per a un bon discerniment

És un procés lent, cal paciència, constància, saber esperar que cada fruit maduri al seu temps adequat, i, saber-se obrir i admirar cap a noves petites 'metes' de cada dia i paratges espirituals fins aleshores desconeguts.

Per a un aprenentatge profitós i enriquidor és necessari tenir una actitud d'obertura permanent, un estímul per a viure aquest procés, una recerca contínua, un voler millorar, una participació activa. Aquesta participació activa ha de ser l'origen del diàleg que sempre ha d'haver entre l'acompanyant i qui és acompanyat, on l'autèntica sinceritat ha de ser un valor primordial per a un bon discerniment en bé de l'acompanyat.

Dins d'aquest ambient de formació, la figura dels formadors del seminari i del rector s'ha de viure en la línia de l'Encarnació. En els formadors que ens acompanya s'hi fa present l'Esperit —cosa que no vol dir que l'Esperit supleixi possibles defectes o 'tics' del formador, sinó que Déu mateix accepta fer-se present en la voluntat del formador que és alhora guia i educador d'aquells que li són encomanats al seu càrrec—.

Diem que és en la línia de l'Encarnació, perquè hi ha dues vessants: —la vessant de la creu (els defectes, mancances, tics,...); i, —la vessant de la glòria (gratuïtat, do, gràcia,...).

Si el que cerco és un formador perfecte on l'Esperit l'il·lumini clarament i constantment mai començaré el camí de formació. Doncs, Déu, humilment, accepta l'home present i l'ajuda dins d'aquest camí d'humilitat. I des d'aquesta humilitat que ha de saber viure l'acompanyat, el seminarista,... ha de saber trobar en les possibles mancances del formador un aspecte formatiu que és que ningú posseeix la plenitud perfecta sinó un, que és Déu mateix.

El procés formatiu cal viure'l des d'un aspecte profund de fe. En aquest procés és necessari la pregària. L'acompanyat prega per a fer la voluntat de Déu en ell mateix i alhora perquè Déu il·lumini, inspiri i ajudi constantment a l'acompanyant, perquè el sàpiga ben dirigir, i alhora l'acompanyant prega també perquè la tasca que li ha estat encomanada si-

gui fructífera i sàpiga discernir, estimar i ben guiar a tots els qui li son posats al seu càrrec.

No és un procés on ens deixem guiar per allò que m'agrada fer o no m'agrada fer, sinó que cal deixar-se acompanyar, tenir la fe i la certesa segura que obeint i estimant les decisions responsables, és Déu mateix qui interpel·la i vol el millor per a cadascú de nosaltres.

La formació intel·lectual és aconseguir un enriquiment personal, és un saber madurar des d'una primera fe de 'primera comunió' cap a una fe de persones adultes, on aprenem que hem de ser miralls de Crist, fent-nos testimonis de la manera de resar, pensar i fer com Jesús.

Per tant, creixent en una maduresa que ens fa ser més pròxims a Crist cal adquirir una maduresa afectiva que és escollir amb joia i alegria el celibat com un do i una entrega per a viure més plenament en Crist. És un procés d'enamorament constant i progressiu cap a Crist, cap a l'Església, incloent els seus defectes i mancances, sabent que dels homes poc bé podem treure si Déu mateix no hi és enmig, però amb la voluntat decidida de millorar constantment. Per damunt de tot i enmig de l'Església és Déu qui crea, redimeix, inspira a la comunitat eclesial.

Escollir amb joia i alegria el celibat com un do i una entrega

Amb Crist al costat no hi ha incomprensió, no hi ha soledat, no hi ha resignació, hi ha la joia de sentir-nos ser fills de Déu.

Tot això dins d'una comunitat que en el cas del Seminari també és formadora. Vivint en comunitat s'aprèn a conviure, a interpel·lar-se, a interessar-se i participar en projectes comuns. No és una juxtaposició de persones, és una comunió d'ànimes que volen millorar dia a dia.

En aquesta formació, Maria, la Mare de Déu actua en nosaltres per la seva intercessió. Ella que va ser juntament amb S. Josep, formadora i educadora de Jesús, és una fidel guia a qui hem de girar els nostres ulls per a trobar un model perfecte de confiança en Déu.

Que Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, ens ensenyi a viure intensament la nostra fe i entrega fidel a Crist!

Alfred Sabaté
Curs Introductori

El Pare Abat en un moment de la conferència

UN PROPÒSIT LLARGAMENT MADURAT

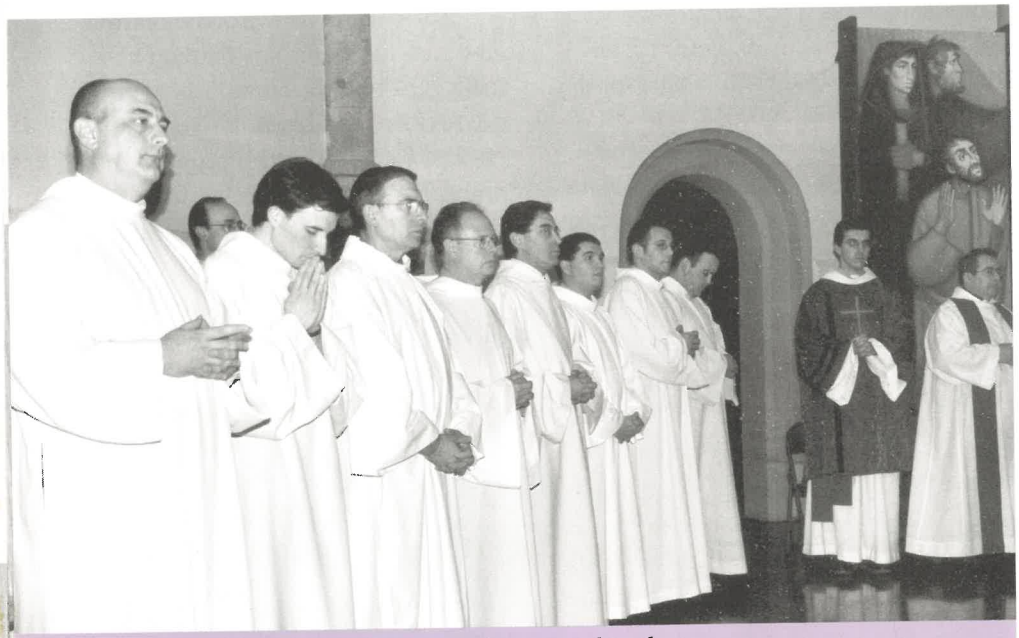

Els nous admesos a l'orde

El passat 5 de març, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, un grup de seminaristes vam ser admesos com a candidats a l'Orde Sagrat, de mans del Bisbe Pere Tena.

De l'experiència viscuda aquella tarda plujosa, i els dies anteriors i posteriors, en surt una paraula ben senzilla: Gràcies.

Aquest dia, és per a nosaltres un dia de festa, d'alegria, també pel Seminari, pels seminaristes. L'Església reconeix avui, aquella crida que vàrem sentir un dia, i que ens portà a decidir-nos per entrar al Seminari. Aquella crida ha crescut en nosaltres en alçada, en amplada, en profunditat.

Estem agraïts i contents, que el bisbe Pere, en nom del nostre arquebisbe Ricard Maria confirmi aquest desig de Déu, aquesta voluntat de servei als més pobres, de servei a la gent de la nostra diòcesi. Tampoc no oblidem l'equip de formadors, amb el seu Rector al capdavant.

Volem donar-vos les gràcies a tots. Sense preferències de cap tipus, tenim un record especial, pels nostres companys de camí, els seminaristes, tant pels qui comencen com pels qui aviat seran ordenats de prevere. Pels amics que no han pogut ser avui aquí entre nosaltres, però preguen ben a prop nostre, i també com no, per vosaltres, les nostres famílies, la comunitat de carmelites missioneres, els companys de la Facultat, i tots aquells qui amb la vostra presència i companyia ens féu evident d'una manera o altra, que això de seguir el Senyor no és una bogeria.

Creiem que l'homilia d'aquell dia del Bisbe Pere Tena sintetitza d'una manera clara i concisa allò que vam viure i el que significa. A continuació us oferim alguns fragments d'aquella homilia:

Homilia de Mons. Tena

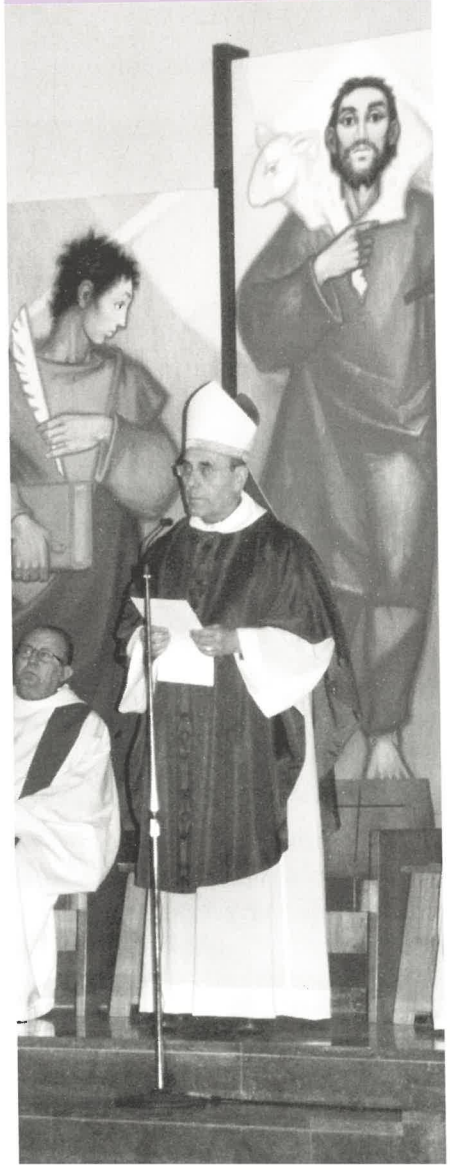

No és gens difícil per a mi, i tampoc per a tots vosaltres, experimentar una certa emoció aquesta tarda, en celebrar aquesta eucaristia i admetre públicament com a candidats a l'ordenació aquest

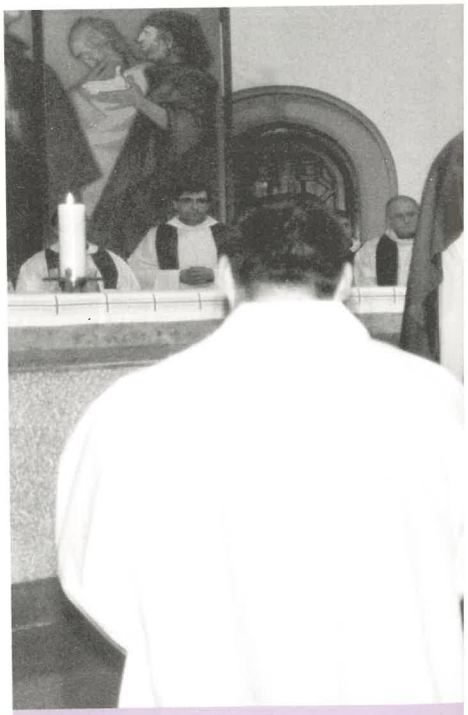

grup de seminaristes. L'assemblea que formem, el lloc on ens trobem, els vincles de parentiu –els pares, en primer lloc, joiosos pels seus fills: us felicito de tot cor!- i d'amistat, amb aquests seminaristes, el sentiment mateix d'estar realitzant un acte que, en la seva simplicitat, ens obre al futur del ministeri presbiteral de l'Església de Barcelona per al segle XXI, i, sobretot, la

consciència, en la fe, de que continua acomplint-se entre nosaltres la promesa de Jesús: "Pregueu a l'amo dels sembrats que hi envïi més segadors!"

Quina és l'ocasió que ens reuneix? És la vostra admissió, estimats seminaristes, entre els candidats a l'ordenació. Diu el Ritual: "Aquest ritu es fa quan el propòsit dels aspirants a l'ordenació, recomanat per les necessàries qualitats, consta que ha arribat a una maduresa suficient. El propòsit de rebre l'ordenació ha d'ésser manifestat públicament pels aspirants, i el Bisbe o el seu delegat l'accepta també públicament". Aquesta és, doncs, la vostra situació, i la meva. Vosaltres manifesteu avui un propòsit madurat llargament; jo, com a delegat del Bisbe d'aquesta església de Barcelona, us anuncio allò que un dia marcarà el començament de la vostra ordenació: l'elecció del Bisbe –manifestació de l'elecció divina- perquè sigueu ministres de Crist i de l'Església, per formar el poble sacerdotal.

En un altre moment de l'homilia

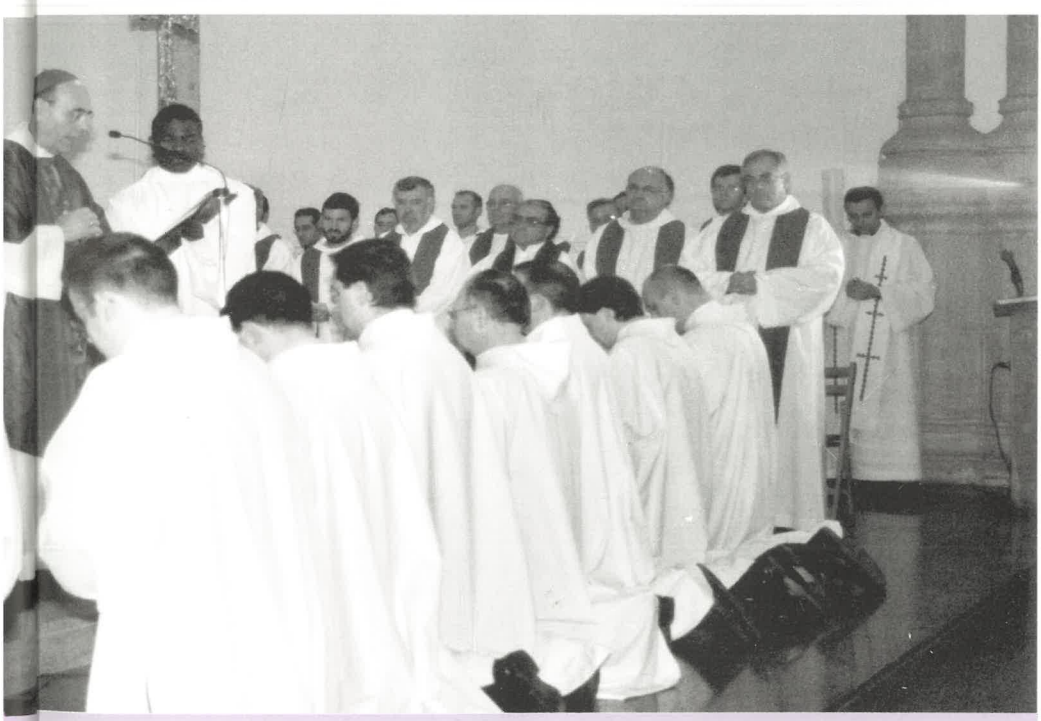

En el moment de la pregària d'admissió

El ministeri... està en l'àmbit dels dons que Crist ha volgut donar perquè l'Església existís: perquè ella tingui a l'abast allò que Crist li dóna constantment: la seva vida, el seu Esperit. Tot plegat, això té una paraula: el seu perdó!...

Ministres del perdó de Déu, de la reconciliació que ha realitzat Crist una vegada per sempre. Aquesta és la identitat que rebem en l'ordenació sagrada, sacramentalment... I aquesta és la identitat que exercim també sacramentalment, no pas posant-nos nosaltres com a protagonistes, com si aquest poder el tinguéssim per nosaltres mateixos, sinó creient que l'hem rebut de Déu, i exercint-lo fent visible la persona de Crist que ens ha configurat a la seva persona.

La nostra missió està ben definida per sant Pau: "Som ambaixadors de Crist, i Déu mateix us exhorta a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieuvos amb Déu!"...

La nostra santedat és una santedat ministerial

El ministeri no ens toca superficialment, sinó que afecta el més profund de la nostra persona. La nostra santedat és una santedat ministerial, el ministeri s'exerceix en una col·legialitat de tots els ministres i al servei d'uns germans dels quals nosaltres no podem disposar com si fossin nostres. Cap ministre pot ésser un solitari, ni un amo de l'Església...

Després de rebre el vostre propòsit, celebrarem l'Eucaristia. Sense l'Eucaristia no hi hauria ministeri, i sense ministeri no hi ha Eucaristia. Han nascut junts, per la voluntat de Crist, i no els podem separar en la nostra vida, ni per nosaltres ni pels nostres germans.

Carles Muñiz Pérez
5è de Teologia

HEM ESTAT INSTITUÏTS LECTORS!

Moment de l'entrega de la Sagrada Escriptura

"Sou exactament on el bon Déu us ha escollit, en el camí cristià vostre cap al sacerdoci, en aquest lloc i exactament per a aquest acte".

Aquestes paraules les digué el nostre Arquebisbe, Mons. Ricard Maria Carles, en l'homilia de la celebració en que cinc seminaristes vam ser instituits en el ministeri de Lector. Fou el dia 7 de maig a la capella del nostre Seminari Major.

Enguany són quatre els anys que porto com a seminarista. Aquest ministeri suposa un primer pas amb el qual l'Església, en la persona del Bisbe, em va conduint en el camí vers la ordenació sacerdotal. Dono gràcies a Déu, especialment ara que l'Església em confia un dels seus tresors. Penso que l'home només pot trobar la màxima felicitat i llibertat quan mogut per l'Esperit Sant sintonitza amb la voluntat de Déu.

La festa del nostre lectorat va ser senzilla, presidida pel Bisbe, amb la presència de la família del Seminari, parents i amics. Però, ¿què significa això de "ser Lector" i quines repercussions té avui en dia? A efectes pràctics, hom pot pensar que té poca rellevància, ja que avui tothom més que menys proclama les lectures a Missa. És cert, però el sentit vertader del ministeri rebut va més enllà. L'Església em considera un Lector apte, també per al comentari, de la Paraula de Déu. Potser moltes persones se sentiran restituïdes a la dignitat de fills quan es trobin amb mi i amb la Paraula de Déu que els anun-

Sentiran aquesta Paraula brollar dels meus propis llavis!

Els cinc nous lectors

ciaré. Medito per un instant la meva responsabilitat com a Lector: em cal viure el ministeri, és a dir, el servei amb el zel de què siguin molts els qui celebrin l'haver cregut en Déu, meditant la seva Paraula. I sentiran aquesta Paraula brollar dels meus propis llavis!

Donant un ràpid cop d'ull a la meva vida, amb humilitat comprovo com el Senyor ha donat "*més fortalesa a la meva ànima*" (Ps.137, 2), per a creure, per a estimar, per a donar-me, per anar deixant moltes coses que com a prevere hauré de dei-

Processó d'entrada pel claustre d'honor del Seminari

Pregària del Bisbe sobre els instituïts de lector

Comptem amb la vostra pregària!

xar definitivament. El fragment del salm 137, cantat en la celebració del nostre lectorat, es clou amb aquestes paraules: "*El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor*". Que el Senyor ho faci en nosaltres; comptem amb la vostra pregària. No deixeu de demanar a Déu per tal que siguin molts els joves que responguin a la crida de l'Esperit, i segueixin amb generositat i joia el Crist en el ministeri sacerdotal.

Joan Obach
3r de Teologia

ELL ENS HA ESTIMAT PRIMER!

El passat 17 de març, Dia del Seminari, foren ordenats de diaques els seminaristes Joan Díaz, Josep Maria LLorca i Antoni Matons. La celebració tingué lloc a la Capella Major del Seminari Conciliar de Barcelona i fou presidida pel nostre Cardenal-Arquebisbe, Mons. Ricard Maria Carles. A continuació us oferim el testimoni de Mn. Antoni Matons; la seva reflexió sobre què significa en la seva vida rebre aquest do:

En un moment com aquest tan important, el primer que vull fer és agrair Déu totes les meravelles que ha fet i continua fent en favor de tots i cadascun dels homes i, en particular pel do de la meva vocació sacerdotal, pel do del diaconat. Donar-li gràcies és reconèixer la primacia de la gràcia en les nostres vides, és reconèixer que Ell ens ha estimat primer i que tota la meva vida és resposta, una resposta que recolzada en la seva fidelitat, aspira a ser més fidel i generosa.

Els candidats postrats mentre l'Assemblea canta les lletanies invocant els sants

Moment de la imposició de les mans

En aquests moments, vull agrair a tots aquells que el Senyor ha fet servir com a instruments de la seva gràcia i del seu amor per tal d'anarme conduint cap a Ell amb més empenta i força. I, és clar, els primers de tots han estat els pares. Hom, en la mesura que va creixent i madurant, s'adona de tot allò que d'ells hem rebut. Als pares, hom els hi deu tant. Als meus els agraeixo en especial la seva alegria, fins i tot davant les contrarietats, i el seu esperit de servei, generositat i el seu treball sacrificat i silent.

També vull agrair a l'altre família, l'Església, Mare i Mestre, en ella, per mitjà d'ella i amb ella trobo el Senyor, i en rebo la seva vida santificadora i guaridora. L'Església sagrament eficaç de la salvació de Jesucrist i testimoni perenne de la seva Pre-

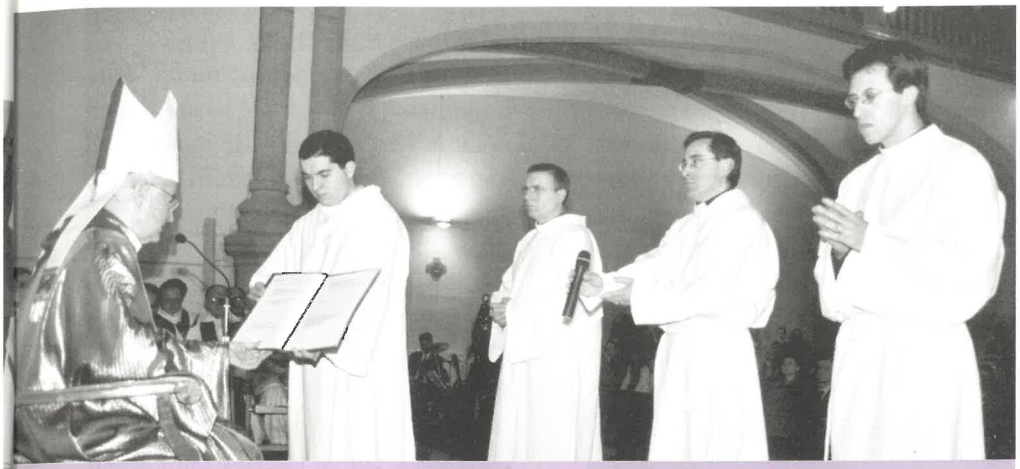

Manifestant el compromís davant el Bisbe

de tots aquells que m'envolten i m'han precedit en la tasca pastoral. Als companys del Seminari, als preveres i diaques de Barcelona, moltes gràcies.

Sou un estímul constant.

No vull oblidar-me de la Verge Maria i de Sant Josep, a ells els hi encomano la meva missió, la meva donació, que ells m'ensenyin a complir amb discreció i eficàcia allò que el Senyor vulgui de mi.

Mn. Antoni Matons
Diaca

sència entre nosaltres. En particular, vull agrair a aquesta porció del Poble de Déu, que és l'Església de Barcelona, a les persones que la formen, a les seves institucions, com no al seu Bisbe, el Sr. Cardenal Ricard Maria, que m'ha conferit el diaconat. Al Seminari Major i el Menor. I, a tants i tantes que m'han ajudat i ho continuen fent.

Sóc conscient que encara m'estic formant, ara procurant viure aquest do amb la màxima fidelitat, espero rebre el presbiterat, però estant convençut que això no és el final d'un procés, sinó l'inici, un nou estat de vida, en el qual la formació ha de ser continua i permanent.

Lliurar la meva vida a Crist i a la seva Església és la meva humil aportació, i desitjo aprendre contínuament

Entrega del llibre dels Evangelis

Els nous diaques assistint el Bisbe i servint l'altar

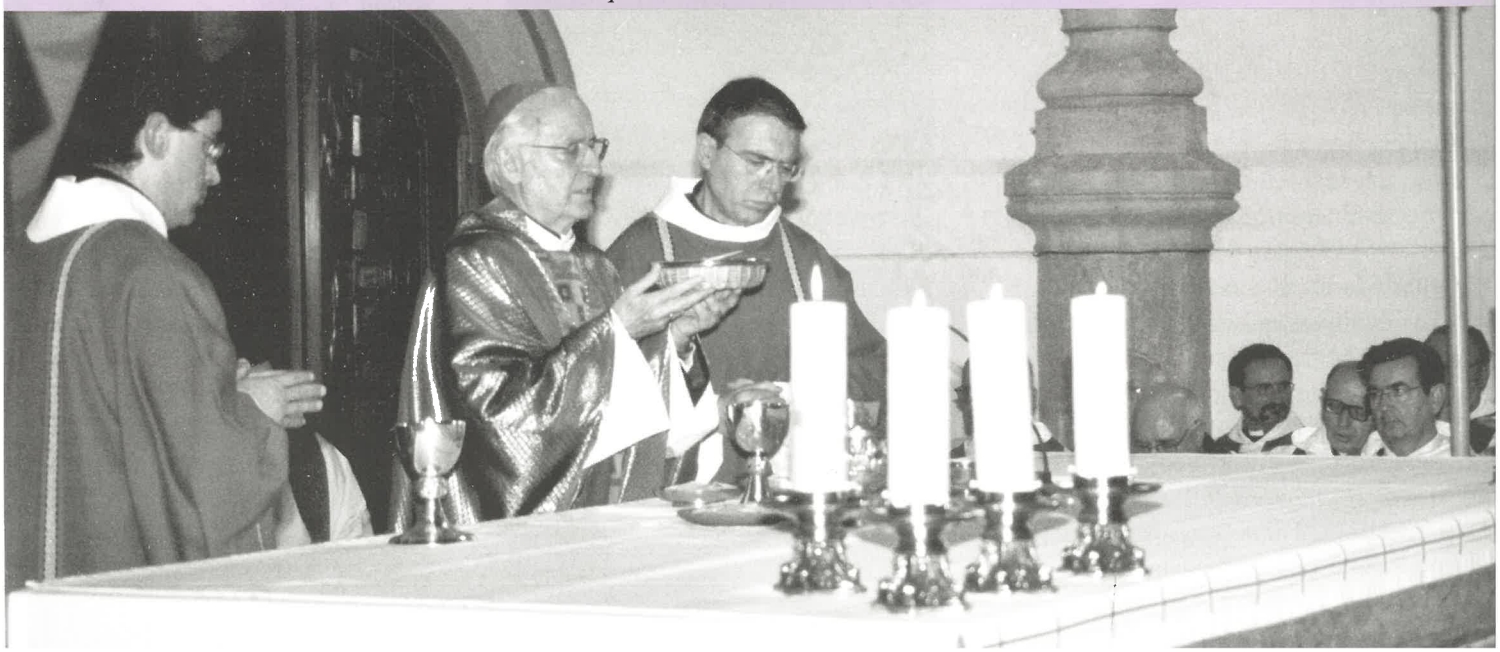

CINC NOUS PREVERES!

Quan aquesta revista arribi a les vostres mans, cinc companys nostres ja seran nous preveres de l'església de Barcelona. Es tracta dels diaques: Emili Marlés, Joan Sabé, Manel Amado, Francesc Jordana i Oriol Pallàs.

Hem demanat a l'Oriol i Francesc que ens donin el seu testimoni sobre aquest moments cabdals en la seva vida i també de joia pel nostre Seminari i la nostra diòcesi.

Em sento un home pecador, em sento insuficientment preparat per participar del sacerdoci de Crist, em sento vulnerable: vulnerable al error,

Mn. Joan Sabé

vulnerable a fer el meu pla, vulnerable a tancar-me davant dels problemes, vulnerable a no saber entendre que vol l'Esperi de mi, vulnerable a anar a lo fàcil, a lo còmode...

Malgrat tot això, tinc la certesa de que la meva vida, la plena, l'autèntica, la veritable, la real, està amagada en Crist. Tinc la certesa de que en la vocació que el Senyor m'ha fet a ser prolongació de la seva presència hi trobaré aquell tresor amagat pel qual val la pena deixar-ho tot.

Aquestes certeses pesen més que totes les altres coses. En aquest moments us podeu estar preguntant: "d'on et vénen aquestes certeses?: Aquestes certeses em vénen de que no volent ser prevere, el Senyor em va cridar a ser-ho. És Ell qui em crida i això provoca en mi un gran abandonament. Estic a les seves mans, com un nen a la falda de la mare. El que estic vivint és el que Ell vol que visqui, per tant, de què m'haig de preocupar?: Aquestes certeses em vénen de veure el què el Senyor ha anat fent en mi durant aquests anys: he crescut en capacitat d'estimar i de servir, i aquí s'hi troba la plenitud de la persona. Com deia Santa Teresa de Jesús: "Quien no vive para servir no sirve para vivir". Cada dia tinc més pau, cada dia tinc més felicitat, la profunda: Aquestes certeses em vénen dels desitjos que el Senyor posa en el meu cor: el desig d'acomplir la seva voluntat en tot, el desig de donar-me totalment, el desig de transmetre, a

Mn. Emili Marlés

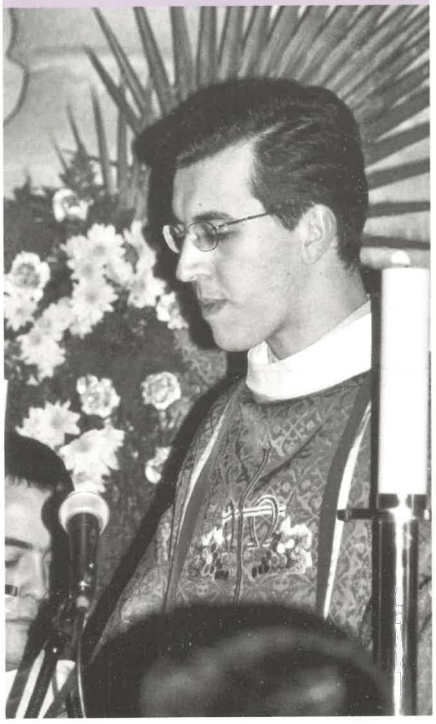

Mn. Francesc Jordana

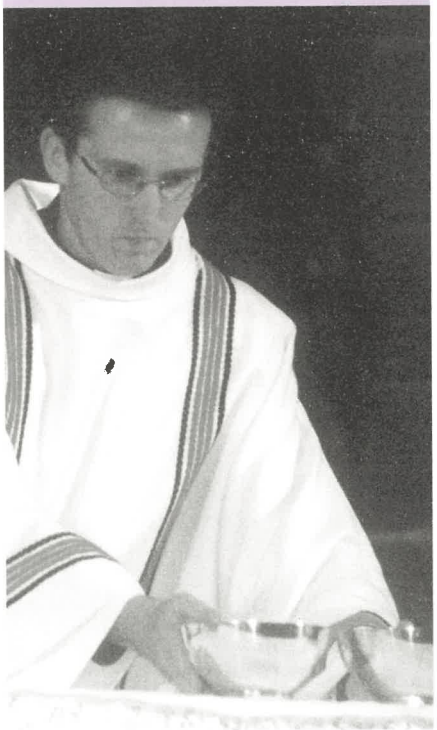

Mn. Oriol Pallàs

tothora, aquell que, només Ell, pot apagar la set de l'home.

Per tot això, la identitat i la missió a la que estic cridat m'omplen el cor de goig. Aquests dies repeteixo una frase a qui em parla d'obsequis per la ordenació: "el millor regal és que pregueu per mi". Gràcies!

Mn. Francesc Jordana
Diaca

Després de set anys de formació al Seminari, està ja pròxim el gran dia; el dia de l'ordenació presbiteral.

En aquests dies són molts els records, les persones i les vivències que em venen a la memòria i per les que un se sent profundament agraït al Senyor i que sens dubte han estat els mitjans pels quals Déu s'ha anat servint perquè, poc a poc, m'anés aproximant a Ell fins aquest moment en que la Santa Mare Església ens presentarà al Senyor per ser consagrats sacerdots.

Són dies de profunda acció de gràcies al Pare per tot el que som, per tot el que ens ha donat a la vida: els nostres pares, el gran do de la fe que vam rebre en el nostre baptisme i pel qual vam néixer a una nova vida; per totes i cada una de les persones que en aquest camí han esta presents i que ens han anat ajudant a descobrir la maternitat de l'Església; pel regal de la vocació que hem rebut immerescudament.

Per la imposició de les mans i la pregària de consagració serem ordenats preveres per ésser imatge del bon Pastor, serem íntimament transformats i serà aquesta transformació la que farà que actuem en la persona de Crist, units íntimament a Ell, servidors del poble cristià; participarem de la mateixa missió que Crist, sembrant a mans plenes la seva Paraula, conduint el seu ramat. El Senyor ens crida per que siguem ministres de la seva misericòrdia i dispensadors dels seus misteris.

Aquesta tasca fa que estiguem enmig dels homes, però com a sacerdots. Ser pels altres, perquè ets per a Déu, d'aquesta manera podrem guiar al poble encomanat cap a Déu, sense reduir el sacerdoci a una mera filantropia, sinó essent mitjancer entre Déu i els homes, en comunió amb el Bisbe i els altres germans preveres ja que la comunió forma part de la identitat apostòlica del prevere que participa de l'únic sacerdoci de Crist.

Sacerdot a imatge del bon Pastor. Crist és el bon Pastor que morint a la creu dóna la vida per les seves ovelles. D'aquesta manera s'estableix una profunda comunió entre el bon Pastor i el seu ramat. "Jesús crida una per una les seves ovelles i les treu fora ... i les ovelles el segueixen perquè coneixen la seva veu".

Donar la vida per les ovelles com Crist la dona per la seva Església. Ell sent compassió de la gent perquè estan com ovelles sense pastor; ell busca les ovelles perdudes; les fa descansar en prats deliciosos, les mena al repòs vora l'aigua, per a elles prepara la taula, alimentant-les amb la pròpia vida. En virtut de la consagració el prevere està configurat com Jesús bon Pastor i cridat a imitar i reviure la seva mateixa caritat pastoral. Donació total de sí mateix a la cura del ramat, al servei de tota l'Església local i universal.

En la caritat pastoral està la santificació del prevere, en l'exercici del seu ministeri i pel seu ministeri, però no com si per sí mateix el ministeri sigui santificador, sinó que cada acció ha de comportar una donació total en fe pel que faig en unió amb el Pare. Aquesta caritat pastoral, aquesta unió amb el Pare, brolla de l'Eucaristia i s'alimenta amb l'oració.

Tot això és un gran do de Déu que espero anar aprofundint durant tota la vida. El que demano a Déu és estar disponible totalment amb docilitat a la seva acció i ser-li fidel a Ell i a la seva Església per sempre.

Mn. Oriol Pallàs
Diaca

Mn. Manel Amado

Els cinc nous preveres el dia de la seva ordenació diaconal

DES DEL SEMINARI MENOR...

In memoriam. El Seminari Menor ha estat de dol. Mn Josep Campo i Lleó va morir el 12 de març de 2002. Prevere estimat per tothom i que va esmerçar molts anys de la seva vida pastoral al Seminari Menor; primer com a formador, sobretot dels més joves, i després com a rector, fins i tot amb el sacrifici de deixar la cura pastoral de rector a Sant Esteve de Granollers. Rector de Santa Maria del Pi, es va guanyar la confiança dels feligresos ja que sabia comprendre, animar, estimular i reconèixer tot el que l'envoltava. Si en els anys més joves va ser mestre, formador i educador fraternal i paternal de moltes generacions de seminaristes, darrerament, des de la casa de Sant Josep Oriol, s'interessava i vetllava l'actual Seminari Menor. Rebia la visita dels joves seminaristes i a tots edificava pel seu bon humor i pel seu exemple. Quan se li anaven acabant les forces, els seminaristes menors no deixaven de visitar-lo. Ell pregava pel Seminari Menor. Nosaltres preguem per ell. Al cel sia.

Ell pregava pel Seminari Menor. Nosaltres preguem per ell

Tamquam Christus... Seguint la màxima de Sant Benet, els visitants han de ser rebuts com Crist. Hem tingut la visita dels Formadors del Seminari Menor de la diòcesi de Madrid. Ja en els contactes anuals de Formadors promocionats per la CEE ens havíem conegut i s'havien interessat per les nostres experiències. Varen venir en un dia de Recés. El Sr. Rector, D. Juan Carlos Merino, va fer la plàtica i presidí l'Eucaristia. L'intercanvi entre els formadors d'ambdós seminaris va ser molt fructuós. Cada grup, tot i constatar les diferències d'ambient i de lloc, vàrem coincidir en l'aprofundiment de les línies pedagògiques. L'endemà concelebràvem tots junts a la Missa Conventual de la S. E. Catedral, on es van trobar molt acollits. Va ser el "broche de oro", com deien ells.

També un grup de seminaristes d'ESO d'Oriola amb el seu formador ens varen visitar un dissabte a la tarda. Conegueren el nostre Seminari, i vam constatar que en les línies de fons en els Seminaris Menors hi ha un comú denominador.

Eucaristia d'ordenacions a Montjuïc durant el Congrès Eucarístic (1952)

Memento. S'ha celebrat el cinquantè aniversari del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona. Els seminaristes més grans han participat en diversos actes. El divendres, dia 31 de maig, assistiren juntament amb els formadors a la l'exposició "Laudis Canticum" i a l'excel·lent Oratori de les Hores de Mn. Domènec Cols. Fruírem de l'acte per la seva bellesa i perquè convidava a la pregària. L'endemà dissabte ajudaren a la Missa Concelebrada commemorant la magna ordenació sacerdotal que fa cinquanta anys se celebrà a l'Estadi de Montjuïc. La Missa sorprenia una mica als joves seminaristes perquè tot i essent la major part en llatí, s'adonaven que l'acció litúrgica era la mateixa d'avui. I els ajudava a comprendre el que havien viscut molts preveres que ara tenen al seu costat al Seminari, a les parròquies....Al vespre també alguns assistiren a la presentació del llibre "Gregorio Modrego Casaus. Bisbe del XXXV Congrés Eucarístic Internacional", del qual n'és coautor Mn. Fidel Catalán, formador del Seminari Menor. Aquest acte els ajudà a conèixer part de la història recent de la nostra diòcesi.

S'ha celebrat el 50è aniversari del Congrés Eucarístic

Hic et nunc. Estem preparant les Convivències d'Estiu amb intenció de pastoral vocacional el resultat de les quals podrem comentar-ho en una altre ocasió. Seran del 2 al 5 de juliol a Llinars del Vallés. N'esperem molt de fruit. Que Déu hi faci més que nosaltres!

L'Equip del Seminari Menor

LLETRA, PEDRA I SERVEI

Escriure unes ratlles sobre aquests tres personatges insignes del nostre país: mossèn Cinto, Gaudí i Sant Josep Oriol, vol ser un comentari al que ells representen per a nosaltres. El seu passat es fa ben present enguany, doncs celebrem i commemorem de cadascú d'ells dates senyalades: el tercer centenari de la mort

Mn Jacint Verdaguer

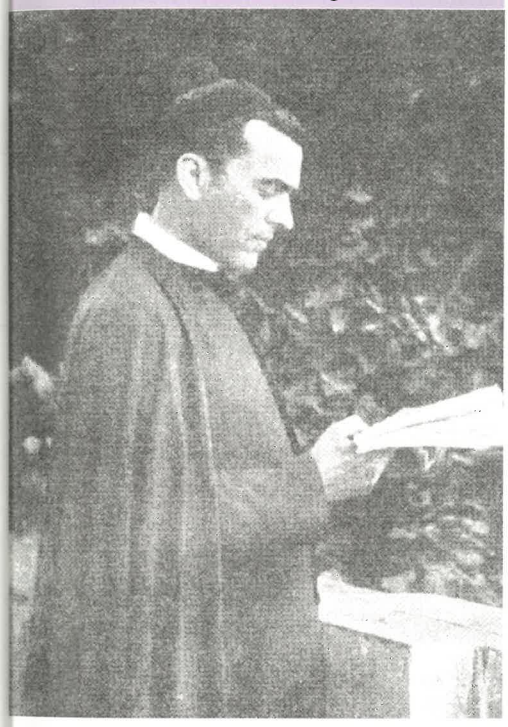

del "doctor pa i aigua", el centcinquantè aniversari del naixement de "l'arquitecte de Déu", i els cent anys de la mort del "poeta i sacerdot". La coincidència d'aquestes tres dates potser és només una coincidència, potser, però és un bon motiu per portar a la nostra memòria les seves vides, els seus testimonis i les seves obres.

Reduir cadascun d'aquests personatges a les seves aportacions seria quedar-nos amb una imatge d'ells bastant esquifida. Que bo seria aquest any conèixer més en profunditat la seva vida més enllà de les emprentes que han deixat entre nosaltres. La Sagrada Família...., el Canigó..., l'austeritat i el servei als més pobres, haurien de ser també una manera d'apropar-nos a les seves figures.

Dir quatre coses sempre serà una pobresa davant la magnitud i senzillesa de les seves vides, no excloses de dilemes, dificultats i lluites. La vida de les persones té moments de tota mena, i ells, com a creients, les visqueren des de la fe. Les dificultats, les calumnies, els silencis no són propietat d'uns quants, els genis també les viuen. A tall de mostra us fem cinc cèntims de la seva vida per poder situar-nos:

Jacint Verdaguer i Santaló va néixer a Folgueroles, prop de Vic, el 17 de maig de 1845. Des de la infància, el nen va ser orientat, especialment per una mare profundament religiosa, cap als estudis eclesiàstics. Als deu anys va entrar al se-

Gaudí a la processó del Corpus

minari. Cap als quinze anys se li desperta la vocació literària i comença a compondre els primers versos. El 24 de setembre de 1870 va ser ordenat sacerdot. El 1877 *L'Atlàntida* és premiada als Jocs Florals de Barcelona i obté un ampli ressò nacional i internacional. Verdaguer es consolida així com la gran figura de la Renaixença. Cap a 1886, completament seduït per un grup que practicava exorcismes sense autorització eclesiàstica, va adoptar una sèrie d'actituds que va provocar el disgust del seu mecenes: el marquès de Comillas. El bisbe Morgades de Vic el va instal·lar al santuari de La Gleva. Després de dos anys de desterrament, desobeeix el seu superior i s'instal·la a Barcelona.

Sant Josep Oriol

La reacció del bisbe Morgades va ser contundent: la suspensió *a divinis* . D'aquí en sortirà el títol *En defensa pròpia,* en què conta la seva versió dels fets. Finalment, el conflicte es va resoldre gràcies a la intervenció dels pares agustins de El Escorial, que van aconseguir, a finals de 1897, una re-

Esboç del projecte final de la Sagrada Família

conciliació pactada sense vencedors ni vençuts. Una vegada rehabilitat, Verdaguer va ser destinat a l'església de Betlem. Prematurament envellit, el mes de març de 1902 va caure molt malalt, i va ser traslladat a Vil·la Joana, a Vallvidrera, on va morir el 10 de juny.

Antoni Gaudí va néixer el 1852 a Reus, fill d'un calderer de Riudoms, des de la infantesa Gaudí va ser un atent observador de la natura, de la qual l'atreien les formes, els colors i la geometria. La seva educació la va rebre entre els escolapis, manifestant des de ben jovenet una forta afició pels assumptes teològics i una profunda religiositat. El 1868 decidí estudiar la carrera d'arquitectura.

Déu habità en ells sense cap mena de dubte

Essent molt jove li van arribar les primeres comandes entre les que cal destacar l'industrial Eusebi Güell, el millor client i protector i l'associació de Devots de Sant Josep, que li encarregà el temple expiatori de la Sagrada Família, la seva obra més representativa i estimada, a la qual dedicarà per complert els últims anys de la seva vida, marcada per l'austeritat i els dejunis intensos.

Després de morir, el 1926, ell i la seva obra van entrar en un període d'ostracisme, fins que els corrents avantguardistes i el moviment internacional el van recuperar, presentant-lo com un exemple de modernització i renovació de l'arquitectura del segle XX.

Sant Josep Oriol nasqué a Barcelona el 23 de novembre de 1650. Batejat el mateix dia del naixement a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les.

Quan tenia tres anys i set mesos es traslladà a viure al carrer Xuclet de la parròquia de Santa Maria del Mar, d'on posteriorment fou escolà.

El 9 de setembre de 1664 començà els estudis a la Universitat de Barcelona acabant, amb el doctorat de Teologia, l'1 d'agost de 1674.

Ordenat sacerdot, entra de preceptor de la noble família barcelonina de don Tomàs Gasneri i a la vegada exerceix els seus ministeris sacerdotals a l'Oratori de Sant Felip Neri.

Després de morir la seva mare, el 24 de gener de 1687 li és atorgat un benefici a la parròquia de Santa Maria del Pi. Exerceix els seus ministeris en aquesta parròquia i durant aquest temps inicia les seves curacions carismàtiques. Mor el 23 de març de 1702 i és enterrat a l'església del Pi. Fou canonitzat l'any 1909.

És significatiu, com hem vist, situar imaginàriament cada personatge en un lloc concret. Sant Josep Oriol a Santa Maria del Pi; mossèn Cinto com a beneficiari a l'Església de Betlem; i Gaudí com a fidel a l'església de Sant Felip Neri. En un perímetre reduït i en temps diferents creixen les seves vides, plenes d'il·lusions, desitjos i esperances, per a ells i per a la gent que els envoltava. Avui dia , som nosaltres els qui tornem a passejar

per aquests carrers i places, per aquests llocs que ells mateixos trepitjaren i transformaren. Aquests indrets de la nostra Barcelona, avui més cosmopolita, plural i diversa que mai, que ens criden ara a seguir millorant.

Volem fugir, ja ho veieu, d'oferir-vos cada una de les seves vides per separat. Són moltes les coses que els uneixen.

Verdaguer aconseguí crear unes imatges propies, les quals foren acceptades per la seva gent, també Gaudí creà el seu propi estil, i no cal dir que Sant Josep Oriol tingué una gran popularitat entre els més pobres de la nostra ciutat, adobant un estil personal, ple d'autoritat i ple de proximitat, ple de Déu. En un dels seus poemes autobiogràfics, Verdaguer parla d'un calze d'or i una lira d'or i plata que ell posseeix. La imatge del calze, per a nosaltres, ens remet en tots tres a l'experiència radical de fe, la resposta entregada a aquest Déu que va acompanyar les seves vides, i que també acompanya les nostres. Déu habità en ells sense cap mena de dubte, i ells deixaren que fos Déu qui forgés en el seu obrar un calze ben lluent, del qual poguessin veure el vi de la Vida tots els qui estaven al seu voltant. I, a la vegada, la imatge de la lira és, per nosaltres, en tots tres, el símbol del que ells expressaren amb la seva vida. L'arquitecte a partir de l'organització d'espais, el poeta a través de la ploma i el paper, el sant mitjançant el servei i la caritat. Foren homes creatius, i aquesta és la imatge de la lira, en part de plata: ells expressaren de la forma més bella i harmoniosa que pogueren el que ells vivien. Si de la lira en surten notes afinades i melodies ben organitzades i belles, no gensmenys de la poesia, l'arquitectura i l'oració, tres expressions de la capacitat humana que en ells estaven plenes del mateix Déu que els amarava: l'or de la lira.

Capella de la Sang (Sta Maria del Pi)

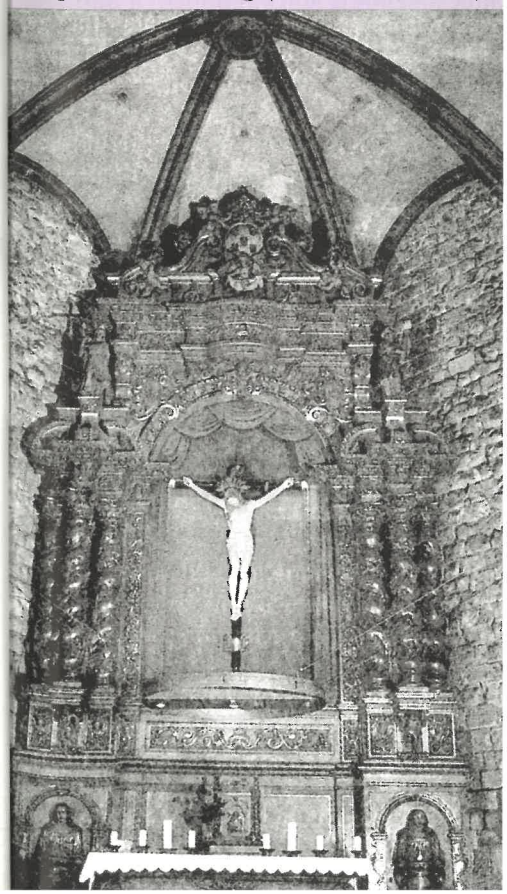

Ens recorden que el servei a la nostra Diòcesi és un fet primordial

La bellesa és per a tots tres expressió i vivència, desig i donació, il·lusió i esperança, capacitat de somiar i esperit de pregària. És així com cadascun d'ells van dibuixar amb la seva vida una bella traça del dibuix que Déu va fent al llarg de la història amb la humanitat.

També tots tres personatges visqueren moments de sofriment: la suspensió "a divinis", la incomprensió de l'obra gaudiniana i el període d'entreguerres i les calamitats que visqué el prevere del Pi des de la seva infantesa. Alhora, un altre tret comú a tots tres fou l'austeritat de vida, potser més característic en Sant Josep Oriol però present també en els altres. Foren moments molt durs per a les seves vides però viscuts des de la Fe i en sentit oblatiu, aquestes situacions que a tot home destaroten i descentren, també a ells, fou motiu per fer-ne uns moments creatius. Eren homes de principis, amb un estil de vida propi de les Benaurances, a contra corrent de la societat del seu temps, com la d'ara, però que sapigueren deixar-se moure per la força de l'Esperit, que no defalliren davant les dificultats i foren capaços de fer sempre l'únic que sabien fer: parlar amb Déu, parlar-nos de Déu a través de la pedra, de les lletres i del servei.

I tot això com ho vivim des del seminari? La nostra vida està plena de moltes coses, sobretot el nostre moment és un temps d'oració, estudi i formació. És en aquests camps on tenim l'oportunitat i el desig de sentir-nos hereus d'uns testimonis tan singulars que ens recorden que el servei a la nostra diòcesi i a la gent és un fet primordial. La pobresa, la diligència, l'art... no són dimensions oblidades, ans al contrari sempre que es pot les encabim d'una manera o altra. La coneixença d'aquests testimonis passa per diferents moments; la visita als edificis gaudinians, la lectura de llibres relacionats amb tots tres personatges, la participació en el drama sacre del "doctor pa i aigua", la visita als llocs on visqueren, ... no són anècdotes superficials, sinó emprentes en el nostre camí vers el presbiterat.

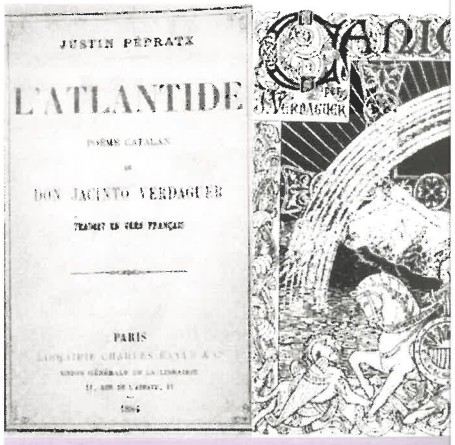

Portades de les obres de J. Verdaguer

Daniel Palau Valero
5è de Teologia
F. Xavier Farrés Lúcia
4t de Teologia

UN TESTIMONI LLARGAMENT VISCUT

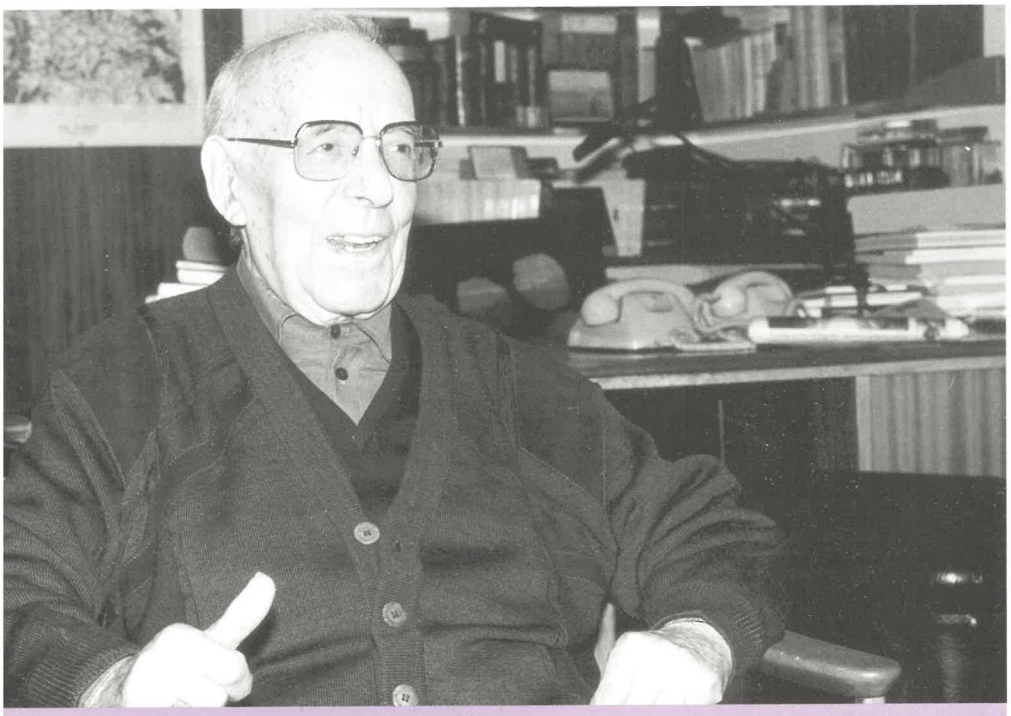

Mons. Daumal en el seu despatx

Sr. Bisbe, felicitats pels seus 90 anys. ¿Quines impressions ens pot comunicar en aquest moment? He procurat assumir-ho amb una certa naturalitat. Fer anys és un do, no pas un mèrit, i el do sempre representa una responsabilitat perquè has de correspondre amb el do que t'han donat. Dono gràcies a Déu pel do de la vida. I també agraeixo a Déu el fet que m'hagi concedit a la meva edat una certa claredat de cap, tot i que me'n adono que perdo facultats i que no capto tantes coses com abans, però en puc ser ben conscient. Per tant, gràcies Senyor i perdoneu-me, Senyor.

¿De la seva experiència sacerdotal, quins records guarda amb més estima? Jo diria que la meva vida ha estat una resposta molt madurada, gràcies a Déu, a la vocació que vaig rebre. El que distingiria més es la tranquil·litat i la serenitat, ara als meus 90 anys, quan miro la vida amb perspectives d'eternitat, el poder dir: "Senyor, he fet el que m'ha semblat que volíeu, i no ho he fet tot bé, però sí que puc assegurar que he intentat sempre fer-ho bé". I això és el que em dóna una gran alegria. De punts àlgids n'hi ha tants! Perquè el sacerdot es consagra plenament a Déu, i si serveix als altres amb totalitat, troba molts motius per a donar gràcies a Déu pels beneficis que rep i les joies que té, alhora que també porta desenganys, perquè també és natural tenir desenganys. Jesús també deia: tant de temps entre vosaltres i encara no em coneixeu?

Sense sentit de paternitat, quina funció fem?

Vostè tingué com a Rector del Seminari al beat Josep Maria Peris, ¿quin record guarda? Al Seminari no vam aprendre de manera profunda el que significa ser capellà, fins que no va venir Dom Peris. Aquest home fou un gran educador. En les converses que vàrem tenir vaig veure que tocava molt bé les coses, amb un punt d'austeritat en el caràcter. Abans d'ordenar-me de sots-diaca, em féu una conversa molt profunda, no només d'allò que volia sinó també d'allò que deixava, i em digué que jo ho havia mesurat molt això i que per tant podia restar tranquil. Era un home profundament pietós, donava la impressió de molta sobrietat personal, li agradava fer les coses amb delicadesa i pulcritud. Era un gran músic i tenia una sensibilitat molt accentuada, i volia que cantéssim bé. Ell, als teòlegs ens reunia particularment i ens feia explicacions molt profundes sobre la importància que tenien les ordes que rebríem. I les plàtiques que ell feia sempre et donava la impressió que eren paraules molt reflexionades i meditades. Recordo una en concret, (la síntesi, perquè potser va estar una hora parlant) una que m'ha servit molt en la meva vida i és: No sereu bons sacerdots si no sou bons cristians, i no sereu bons cristians si no sou uns homes bons. Qualitat humanes! Vida cristiana de debò! I esperit sacerdotal! Això si ho captes, et marca. I a això cal afegir-hi el lema: Cal sempre tornar a començar! Per tant, Dom Peris va donar, al meu entendre, aquest sentit d'aprofundiment a allò que havia de ser el capellà. Dom Peris era un home molt sever i auster perquè tenia un alt concepte de la responsabilitat, i a vegades podia donar la impressió que en el seu tracte no considerava prou les circumstàncies personals, al fer una reprensió (sobretot quan es tractava de posar-te en el teu lloc i fer-te veure els teus deures no acomplerts), però per altra banda compensava l'impacte de l'amonestació amb una atenció i estimació i un tracte personal tan acurat que ho asserenava tot.

¿De la seva exemplaritat com a sacerdot i formador de sacerdots, què en podem treure per a la nostra formació actual? Jo diria que una profunda pietat, que li donava un to de molta senzillesa i de proximitat. I això, certament fa que, aleshores facilités la conversa i el tracte personal. Aquesta profunda pietat genera-

va en ell una proximitat i una senzillesa que convidava de manera irresistible a obrir-te i a confiar-t'hi sense reserves, també en temes delicats. Era molt facilitador de la conversa, i t'exposava els temes d'una manera que feia que t'obrissis amb espontaneïtat i confiança. Et volia comprendre i et comprenia. El vam viure com a "l'home de Déu", amb unes característiques molt eucarístiques (per tant, trinitàries) amb un tracte filial amb la mare de Déu que el contagiava. En contrast amb els superiors que vigilaven constantment i severa, Dom

El sacerdot sant és un cristià òptim en un home madur

Peris observava però sense donar la impressió de vigilar. Aquesta proximitat era fruit de la seva experiència de Déu, i alhora el feia posar en el seu lloc, no com altres superiors anteriors a ell que més aviat eren dominats pels alumnes que pretenien "guanyar terra". Això feia que l'anessis a veure amb molta naturalitat i l'escoltessis amb molta atenció, com captat per la seva personalitat tant profunda. Mn. Peris no era amic de seguir autors i escoles espirituals, sinó que ho volia pouar tot de l'immens pou del sacerdoci, de manera que quan nosaltres féssim la visita a l'Eucaristia, fóssim "parladors" i dialoguéssim amb Jesús sobre les meravelles que ens oferia al fer-nos participar del seu sacerdoci. Per altra banda, litúrgicament, també ens féu fer uns progressos enormes, avançant-se al Vaticà II, tot insistint als *ordenands in sacris*, entre altres coses, que resessin les Hores a l'hora que tocava i no seguissin el costum tant estès llavors de resar totes les Hores al matí per estar "lliure" la resta del dia. Jo diria que tota la vida de Mn. Peris mereixia el martiri, en el sentit que una vida tant exemplar no podia acabar d'altra manera que amb l'heroisme de donar la vida i rebre aquesta corona. Això és el que podeu aprendre de la seva exemplaritat.

¿De quina manera actuava Mn. Peris per anar canviant el Seminari en crisi amb que ell es trobà? Amb el principi del *sensim sine sensu*, és a dir, no va venir amb un pal a dir "això sí i això no"! Sinó que "convé que fem això i allò altre", i va tenir la traça d'anar transformant la realitat amb un actuar senzill però eficient. Una anècdota rigorosament històrica: quan esmorzàvem es llegia el Kempis, i quan el lector començava pel passatge amb la paraula "i ensumà", llavors tots ensumàvem sorollosament. Don Peris cridà el lector i li digué que a l'endemà comencés pel mateix passatge, i a l'endemà també, de manera que quan ens adonarem que es repetia el passatge, deixarem d'ensumar, i d'aquesta manera, sense renyar ningú, de manera indirecta, acabà amb un costum infantil. Ell també usava de la música al Seminari per a fer la tasca del *sensim sine sensu*, i fer respirar un ambient transformat i que tenia força sobre els alumnes.

Com a fruit de la seva experiència, assenyali alguna actitud a fomentar i alguna desterrar. Primerament, l'actitud principal és que no heu d'oblidar mai que sou servidors, i que nosaltres no hem de fer brillar la nostra personalitat, sinó que a través de la nostra manera d'actuar, actuï còmodament el Crist. *"Que vegin les vostres obres i glorifiquin el Pare que està en el cel"*. La negativa seria, que no s'ha de jutjar mai de manera definitiva ningú, ser molt com-

Fer anys és un do, no un mèrit

prensius, perquè no sabem mai que hi ha amagat al cor de l'home. ***Vostè diu sovint als candidats que "sereu els sacerdots del segle XXI", ¿què vol dir als qui llegiran aquesta entrevista?*** Que tinguin molt present que l'Església ha de canviar molt per a fer-se present en aquest món totalment nou que se'ns obre (l'Internet, l'escassetat de sacerdots, la influència minvada de la parròquia a la ciutat, el redescobrir la condició de batejat). I que això no podrem in-

Mons. Daumal amb Jordi Moya, autor de l'entrevista

ventar-ho nosaltres, serà l'obra de l'Esperit Sant a través dels sants. Per tant, nosaltres, pregària, docilitat i fidelitat. ***Senyor Bisbe, moltes gràcies pel seu testimoni.*** Gràcies a vosaltres!

Jordi Moya Ródenas
4t. de Teologia

SANT VICENÇ MÀRTIR DE SANT VICENÇ DELS HORTS

Sopar de festa després de la celebració de la Confirmació

Hola, em dic Lluís Ramis i estic cursant quart de teologia. Des de fa quatre anys —des de que vaig entrar al Seminari- que els caps de setmana estic a la parròquia de Sant Vicenç màrtir de la població de Sant Vicenç dels Horts. És un poble d'uns 28.000 habitants situat al marge dret del riu Llobregat, que té tres parròquies; la seva activitat econòmica es centra bàsicament en la indústria i serveis tenint l'agricultura un paper més petit en l'actualitat. L'església de Sant Vicenç màrtir actual es remunta a l'any 1718 però durant la guerra civil va ser destruïda per dins, calent la seva reconstrucció interior.

El fet què els seminaristes anem a una parròquia durant els caps de setmana obeeix a la necessitat què comencem a familiaritzar-nos amb el funcionament d'una parròquia, sobretot en el que són els serveis d'evangelització i litúrgia, gràcies al que ens ensenyen els mossèns i els fidels que hi participen.

A la parròquia de Sant Vicenç màrtir en l'actualitat hi ha dos mossèns: el rector, Mn. Mateu Santacana; i el que fa les vegades de vicari, Mn. Alfonso Camargo, sacerdot colombià que està aquí a Barcelona fent la tesi doctoral de filosofia; cal mencionar també a Mn. Benito Basarte, salesià, i la col·laboració ocasional d'altres mossèns.

Els dissabtes al matí hi ha la reunió amb els escolans, doncs a Sant Vicenç màrtir hi ha una bona escolania que ajuda en les misses, casaments i baptismes. En aquestes reunions bàsicament el que es fa es distribuir a quines misses o sagraments hi ajudarà cadascun d'ells i col·locar el full parroquial que confecciona la parròquia dins del full dominical perquè els feligresos que els adquireixen tinguin la doble informació religiosa, la referent a la diòcesi i la de la parròquia.

De vegades la reunió d'escolans acaba amb una visita davant del Santíssim, però això es poc freqüent des del mes de març fins al de novembre perquè a l'hora de fer-la hi sol haver algun casament a l'església.

El dissabte a la tarda participo en la catequesi de confirmació junt amb quatre catequistes més. El grup s'inicia el primer any i seguim amb els mateixos nois i noies fins que es confirmen al segon any, això ens permet conèixer-los millor, sobretot el segon any. En les catequesi que les comencem amb un cant i que les acabem amb una pregària, desenvolupem els temes de fe i de vida cristiana més adients a la seva edat i al sagrament que acabaran rebent al final de tota aquesta etapa. Un cop al mes celebrem una eucaristia amb ells: amb tots els nois i noies de catequesi de confirmació, tant els del primer curs com els del segon. Ocasionalment fem alguna sortida per a conèixer alguna realitat relacionada amb l'Església com la visita al Cottolengo de l'any passat. També intentem fer una convivència de cap de setmana un cop

Celebració solemne de la consagració del temple

Parròquia de Sant Vicenç Màrtir

l'any. Finalment, fem campaments amb ells durant l'estiu. Aquesta última activitat resulta molt complexa de muntar i ens obliga a realitzar nombroses reunions durant el curs per a preparar-los; jo només puc participar en les que tenen lloc en el cap de setmana i puc donar testimoni què és molta la feina que comporten uns campaments però que val la pena fer-los.

El mateix dissabte, a les vuit en horari d'hivern i a dos quarts de nou en horari d'estiu, se celebra la missa vespertina. Com que hi ha escolans, la meva tasca és més aviat de fer de monitor i ajudar al mossèn a repartir la comunió. Després de la missa el rector i jo acostumem a resar les vespres junts, d'aquesta manera aquesta pregària de l'Església sembla que ho sigui més, precisament pel fet de fer-la comunitàriament, encara que habitualment només siguem dues persones; alguna vegada s'hi afegeix algun jove de la parròquia.

El diumenge al matí ajudo al mossèn a la missa de les nou, després resem Laudes junts i esmorzem. A les 11 del matí se celebra la missa a la que assisteixen els infants de la catequesi de primera comunió. Em reuneixo amb ells i amb algun catequista en una sala situada a la rectoria, just al costat de l'església, per explicar-los l'evangeli del diumenge, i a continuació els el llegeixo reposadament i sense pauses doncs ja saben de què tracta, i, finalment, intento extreure'n alguna idea pràctica que els pugui ajudar. Quan dins de l'església es comença a resar el Credo nosaltres hi entrem i ens incorporem a la missa participant-hi fins el final. Dos cops al mes, després de la missa d'onze hi ha una reunió amb els pares que porten els seus fills a la catequesi de primera comunió; ocasionalment he participat en aquestes reunions parlant-los d'algun tema relacionat amb el que estan fent els seus fills: sobre tot temes cristològics o de sagraments, bàsicament eucaristia i reconciliació.

Acabades aquestes tasques torno a Barcelona per a passar la resta del diumenge amb la família. Les vivències i els testimonis rebuts durant el cap de setmana a la parròquia m'ajuden no només en la meva preparació sinó també a nivell personal.

Lluís Ramis
4t de teologia

El Cardenal Ricard Maria consagrant l'altar

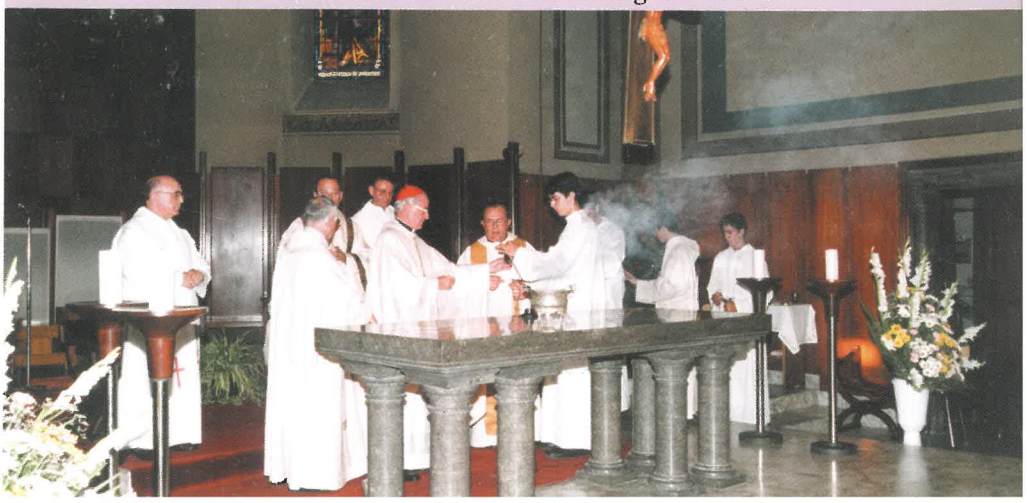

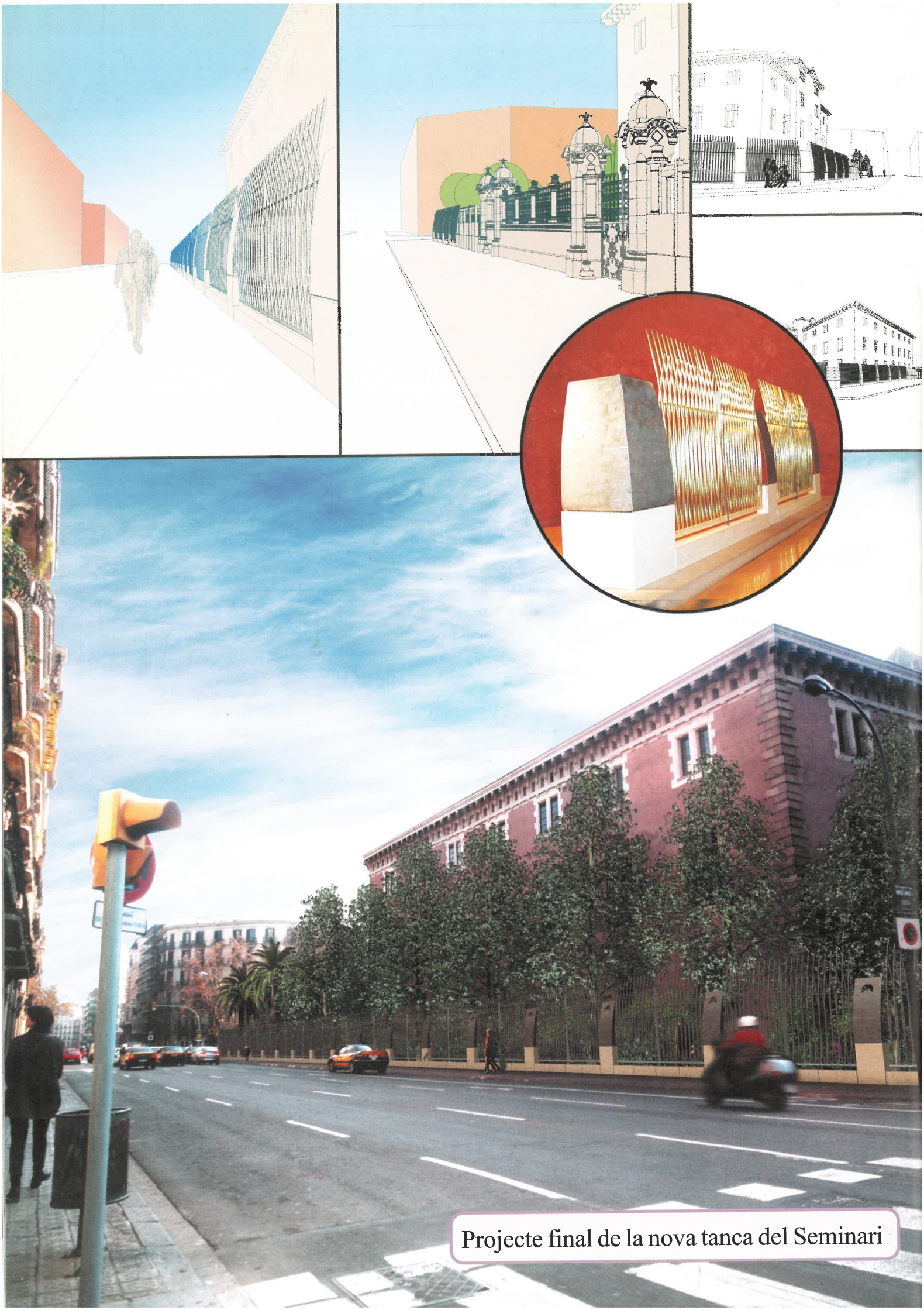

Projecte final de la nova tanca del Seminari